

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Liber III. Vitæ Sor. Joannæ à Jesu Maria, à Statu Viduitatis Usque Ad
Coenobiticam Vitam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER III.

VITÆ

Sor. Ioannæ à IESU MARIA, à statu viduitatis usque ad Cœnobiticam vitam.

CAPVT I.

De obitu Matthiæ Ortiz Mariti Ven. nostræ Virg. Sor. Ioannæ à IESU MARIA.

Sancta & virtute perfecta mulier, est viri matrimonio illigati ingens felicitas & benedictio. Etenim cum Coniuges S. Scripturæ testimonio duo sint in carne una, adnitendum est Sanctæ coniugi, ut & maritus eius evadat Sanctus, ad quod equidem non amore solum conjugali, sed propriâ utilitate impellitur. Narrat de S. sua Sorore Gorgonia (*Orat. de S. Gorgon.*) B. Gregorius Nazianzenus, consuevisse eam pro marito suo eo, qui sequitur modo, Deum precari. "Oro Domine, da marito meo gratiam, ut ad modum sanctus fiat; ne pars ulla in me reperiat, quæ non servitio tuo sit ex toto dedita & addita. Arbitrabatur S. hæc Matrōna se maritumque suum rem unam esse. quapropter videbatur ei, si forte maritus suus Deum omnipotentem quopiam scelere lacefferet, de sua persona quiddam pariter peccaturum. Eandem prorsus mentem circa maritum suum seque ipsam gessit Ven. virginea coniux ac sponsa Ioannæ à IESU MARIA, ideoque Deum ac Dominum suum, pro suo

Marito, ad iam memoratum D. Gorgoniæ modum deprecabatur. Diligenter porro hic perpendendum est, tametsi is coniugi suæ dirus esset carnifex, inscrutabilem tamen DEI providentiam voluisse, ut custos intactæ eius pudicitie esset ille, qui alioquin Virgineum eius florem temeravisset. Cæterum nullum in eo crimen notari poterat, præterquam quod iracundus, odiique facilis esset ac nimius, seque nonnunquam ab improbo hoc impotentique affectu ultra æqui metas abripi sinerit. Castus cum primis fuit, & quidem etiam cum in florenti auræque instar mobili juventute coniugium iniisset, in quo annis prope 40. perdurans, cum semper divina dispositione in copulæ conjugalis expletione cum sponsa sua Ioanna impediretur, nunquam tamen auditus est, cum alia femina rem habuisse. Quod ipsum etiam eximium est testimonium virtutis castæ eius sponsæ Ioannæ. Eleemosynas large tribuebat, uti priori libro vidimus; quinimo ita in egenos erat benignus & charitate flagrans, ut solitus fuerit uxori suæ di-

Maritus est custos pudicitie Ioannæ.

Eiusdem mores virtutes ac vitia.

cere: Joanna, fac ut mihi potius desit aliquid, quam pauperibus Christi. Et ut omnia dicam compendio, fuit servus Dei, prout istud ipsamet sponsa illius Joanna testis exceptione maior confirmavit (*vit. ipsi. n. 45.*) Narrat ipsa in descriptione vitæ suæ, quod cum illa in Nosocomiis ægrotantium satageret, plurimumque intenta esset, vulneribus ulcerosorum ægrorumque mundandis, fovendis obligandis curandisq; ei quadam vice dixerit, "Joanna, neutiquam convenit, ut mulier nupta conditionis tuæ eiusmodi vacet operibus, ad alium Deo serviri modum potest. Ego, ait illa, respondi ei: si id sibi minime probaretur, desistere me velle, at vero desinere istud summo opere arrisurum spiritui maligno. Fuit is quidem, ait præterea Joanna, iracundus, erat tamen servus Dei, responditq; mihi ne ipsius causâ id intermittâ. Universa hæc Dei dona, haudquaquam communes eq; trivio sunt virtutes in homine seculari. Eâ in vivendi ratione perseveravit usq; ad mortem: quod sane totum indubitato aliud non fuit, quam boni exempli, interventusq; suæ coniugis operatio, quæ ceu fida uxor, nunquam intermisit maritum suum divino Numini commendare. Ad extremum tandem suprema ei supervenit ægritudo, quo in lethifero accidente, eximia germanaque charitas fidelissimæ eius sponsæ Ioannæ peculiariter eluxit. Suum illa Matthiâ ne ad momentum quidem in morbo destituit, eratq; ei fidi tutelaris genii instar. vehementi quidem tenebatur sollicitudine corporis eius nullo non conducibili me-

Supremo morbo corripitur Ioannæq; ei fideliter assistit

dicamentorum genere recreantur ac refovendi, longe tamen maiorem æternæ salutis animæ illius gerebat curam. Revelatum ei erat cœlitus, eum ex infirmitate illa moriturum, ideoq; resistebat in faciem cunctis, qui forte spem aliquam recuperandæ valetudinis ei faciebat. Blandiuntur tales, molliq; palpo adulantur ægrotis, ac suo inani fulfurio, velut fascino eos dementant, ac improbe fallunt, ut sic frequenter seducti infirmi, ad obeundam pie mortem, non ut concedet sese disponant. Dum igitur aliquando solito magis angustiaretur Matthias, impatiētiusq; ferret molestias, ait ad eum Ioanna: domine fac serves exhibeasq; patientiam, dolores tuos omnipotenti Deo offer. Vide dilectæ mi D. clare ego ac citra ambages rem denuncio. Scito deum per hunc morbum te ad se accipere velle. Qui hoc? ait ille, forte medici asseverant moriendum mihi esse? Nequaquam D. respondit illa. medici hoc non dixerunt, se aiunt melius te habiturum. Et ego, inquit ille, melius etiam sentio, ut medici asseverant. Melius habet sentitque tua charitas? ait rursus Ioanna, at fidem mihi certam habeas velim, te hoc è strato amplius non surrecturum. Hisce ille sermonibus, in extremi discriminis cognitione venit, seque totum divini arbitrii ac sponsæ eius Ioannæ dispositioni contradidit, illa vero doctoribus medicis non consciis SS. Sacramentis eum communiri procuravit, quod ni mature præstitisset, sine illis immaturo fato is cõcessisset. Perceptis sacrosanctis Sacramentis, loquendi facultas eum destituit,

Mortem certam minere mariti prædicit.

Mortem certam minere mariti prædicit.

mentis
perceptis
loquela
privatur.

“totoq; quatrīduo nihil cibi sumpfit; mētis tamē sēper permāsit compos. Perditabat interea Ioanna ad eius cervicē ubiq; ei assistens, hortabatur ad veram detestationē peccatorum & amorem Dei, partes denique omnes fidelis sponsæ in hac extrema necessitate abunde implevit. Dum vero iam prodromos secuturæ mox mortis adesse conspexit, supremūq; illud punctistitium à quo æterna vel salus ac beatitudo, vel exitiū ac damnatio pendet, imminere, imō iam premere videret, ingenti fervore spiritūs, devotione ac reverentia crucifixum complexa manibus, extremo in illo luctamine omni ope ei assistendū adiuvandūque duxit, “Domine, aiebat ad illū Ioanna, intuere “dulcissimum nostrum Jesum, qui “Pater est misericordiarum & deus “totius consolationis: qui est spes “nostra & fortitudo nostra, in quem “credimus, in quem speramus, quem “super omnia diligimus, à quo vicissim tenerrime diligimur. En brachia expandit ad te amplexandum. “Pro nobis è sublimi cœlo ad terras “descendit, è terris ad crucem usque “ascendit. Longe ardentius ille salutem nostram desiderat, quam nos ipsi: atque ideo five vivamus, seu “moriamur, vivimus morimurque “certa cum fiducia eum nos ob suam “nimiam charitatem proteſturum. “Hunc igitur precare, ut tibi in ultima hęc necessitate gratiã suã assistat, ad agonem angustiasq; mortis “compacientia perferendas. Condone dolores tuos cum doloribus eius “SS. Passionis, ut exigui doloris tui, “eius sanguini permixti, eidē grati,

“tibi vero fiant meritorii. Non est a
“versatus pro nobis homo fieri, no
“stram carnem sibi assumere, ac pro
“brosissima morte crucis nos redime
“re, ita ille nos dilexit, quanto ergo
“lubentius promptiusque nos faciet
“salvos? Aspice patentes æternæ
“vitæ portas, videlicet sacra s. vul
“nera. Clama & pulsa hæc salutis
“fores & dic: Tu Domine in stipite
“crucis tuæ immutabili veritate
“pollicitus es, omnibus ei portas sa
“lutis patefaciendas, qui te invo
“cant ex intimo corde, atque san
“ctorum vulnerum tuorum ostia
“fiducialiter pulsant. Admoneo te
“Domine istius promissionis tuæ,
“confido in te ceu fidei iussorem
“meum. Respice me oculis inex
“haustæ tuæ misericordiæ, ut la
“tronem ac plures alios peccato
“tores respexisti, quos ab hoste
“maligno abs te servatos ac ereptos
“in gratiam recepisti. Peccator ego
“sum, ut erant illi, tu vero es ma
“nesque in omnes æternitates sem
“per fluens fons miserationum.
“Non ego equidem sum dignus fi
“lius tuus dici, tu autem es perma
“nesque meus benignissimus Pater.
“O Pater mi, Salvator mi, sanguis
“horū sacratissimorū vulnerū pro
“fluxit ad abluendas noxas meas,
“ac debita diluenda. Hoc nunc
“sanguine utor, quoniam eo
“emptus & redemptus sum. Pol
“licitus es tu in quacunq; hora
“peccator scelerum suorum pœ
“nitentiã ductus ingemisceret,
“omnia ei remissum iri. vide ô nomi
“ne in hora ista contritionem cordis
“mei, tuasq; in me misero peccatore
B b 3 adimple

Devota
& efficax
Ioannæ
ad mori
bundum
maritum
exhorta
tio.

"adimple promissiones. Vide hic,
 "O mi Jesu, servum tuū, conforta me
 "in morte, qui ut omnibus nobis do-
 "nares vitā, es mortuus. Infirmor ego
 "tu vero medicus es; sana me. Pauper
 "et inops ego sum, tu vero dives: ad-
 "juva me. Morior fame, tu panis es,
 "pascere me. Siti exaresco, tu fons es,
 "estum meū refrigera. Tu es Salva-
 "tor meus: esto mihi in salutē. O mi
 "Jesu in manus tuas commendo spi-
 "ritum meum, u me in ligno crucis
 "redemisti Domine mi & Deus ve-
 "ritatis. Hæc inter fervida iuvamina
 precesque Matthias Ortiz spiritum
 suum in manus sui Conditoris tradi-
 dit 14. Octob. Anno 1622.

*Eiusdem
obitus.*

Quod salutem hominis attinet, ea
 soli Deo est cognita. Unde canit Da-
 vid: deus noster deus salvos faciendi
 & domini domini sunt exitus mortis.
 (Ps. 67. v. 21.) Introitus communis
 est omnibus. Novimus omnes eun-
 dem nobis esse per portas mortis ad
 domum æternitatis; quis vero novit
 quomodo aut quando abeundum,
 aut ubi mansurus sit? Soli deo totum
 id perspectū est, & ille cui hoc vult
 revelare. Ita Ioanna nostra cognovit
 exitum, qui maritum eius in morte
 maneret, & salutem quam in altera
 vita consequeretur. b. mater Teresa
 in quadam apparitione ei ante de-
 cessum mariti secretum hoc revela-
 vit. Ioanna aiebat Benignissimus
 Deus peculiari ac abdita providen-
 tiæ suæ dispositione ordinavit ne cœ-
 nobium ingredereris, sed matrimo-
 nio copulareris, crucemque eam fer-
 res quam huc usque tulisti. Tu quo-
 que tali pacto animam coniugis tui

lucrata es, quia per te salutem æternā
 adipiscetur. Revelationi huic in to-
 ta vita sua convenienter loquitur fa-
 mula Christi Ioanna, quoties mariti
 sui forte mentio ab ea fit. Nunquam
 illa ait: Vir meus, cui æternam re-
 quietem donet Deus, prout alioquin
 apud cunctos fideles ea loquendi
 forma laudabiliter in usu est. Sed in-
 solito quodam utitur loquendi mo-
 do, aperte dicens: Vir meus, qui æ-
 terna potitur felicitate, vel, qui nunc
 Deo fruitur. Hic scribendi modus
 in tam virtuosa, pia, casta, candida-
 que muliere, mysterium est potius,
 quam inconsiderata præcipitatio.
 nihilominus tamen obitum sui con-
 jugis Ioanna graviter sensit, sed cum
 grano salis, sapienter, plenaque cum
 resignatione in voluntatem Divinā.
 Non illa ejulatu nimio ululatuque
 potius, ac inconditis questibus insa-
 niæ similis vociferabatur, quemad-
 modum hodie sæminarum plurimæ
 ad externā duntaxat speciem ac ho-
 mines decipiendos agunt. Porro
 mortuo vix in sepulchrum illato
 terræque addito, simul omnis eius
 memoria æternā oblivione sepulta
 est. Tali profecto insaniam nihil de
 mortuo servitur. Non sic egit Ioan-
 na. Nunquam non illa Matthiæ sui
 devotā gessit memori animo recor-
 dationem, animamque eius fideliter
 Deo commendavit. Multum quid-
 em in vita usibus mortalium bona
 servit societas, at multo illa est uti-
 lior in & post mortem, dum
 ea quam maxime egent
 demortui.

*Ac certa
salus in
anna re-
velata.*

*Decessum
mariti
anna per
sapienter*

CAPUT II.

*Mater Ioanna sub initium sui status viduitatis renovat pristinum sponsale fœdus, cum Christo Cœlesti suo Sponso. D. Archiepiscopus est illi fidelis Pater Spiritu-
lis. Oratorium Ioanne instrum-
rat, in quo miracula
parantur.*

*Curia
res create
nullibi
quietem
habent
nisi in
centro.*

REs cunctæ sunt naturaliter in-
quietæ, nec usquam quietem re-
periunt, quamdiu extræ centrū
suum versantur. At vero simul ac ob-
stantia remota fuerint, velut remoris
vinculisque solutæ, continuo natura-
li impulsu perniciosissime feruntur in
proprium optatumque quietis locum.
Deus solus felix ille ac optatissimus
est quietis locus animarum nostrarum.
Unde ait D. Augustinus: In-
quietum est cor nostrum, nec usquam
reperire quietem potest, donec ad te
ô Deus revertatur. Mater Ioanna te-
neris in annis Divinæ Majestati se
desponsavit; postmodum vero ter-
reno homini, ut copulareretur obe-
dientiæ vi est adacta, atque exinde à
loco quietis suæ aliquantisper dimo-
ta. Posteaquam vero gravissimo
conjugii iugo, per decessum mariti
soluta, atque a carne ac sanguine, ter-
renis rebus curisque liberata fuit,
continuo cor eius in filiorum Dei li-
bertatem sese explicare dilatateque
capit, spiritusque eius moræ impa-
tiens, veluti quadam vi impressa im-
pellebatur ad se attollendum ad cœ-
lestia, inque ipsum cor sponsi sui, ceu
optatum centrum quietis, includen-
dum. Hic anima eius inveniebat in-
omni necessitate quietem, hic novæ
vires eius capiebant robur, vita flo-
ridam innovationem vegetationem-

*Ioanna
matrimo-
nio soluta
ta inno-
vat spon-
salia pa-
cta cum
Christo.*

que voluntas amore ardens novum
ignem. Initio sui status vidualis Io-
anna castum holocaustoma suæ virgi-
næ puritatis rursus in conspectu
D. renovavit. Considerabat quoque
multiplicia mundi carnis ac Tartarei
hostis pericula, quæ peculiari Divi-
ni Numinis auxilio superasset. Has
tot tamque insignes victorias, humi-
li gratoque cum primis animo, suis
Divina secreta librabat ponderibus,
viasque absconditas eius providenti-
æ, per quas illa suos ducit. Omnes
& singuli actus superioris eius vitæ,
erant velut totidem flosculi, è qui-
bus mella suavissima favisque in a-
nimæ suæ nutrimentum conficeret.
In calice denique huius affectuosissi-
mæ meditationis, agnovit liquido
Ioanna, quod antea comprehendere
non potuit, quemadmodum Divina
Sapientia, nobis una cooperantibus,
intentum semper finem scopumque
attingat.

Reverendissimus D. Ferdinandus
de Azevedo Burgi Archi-Episco-
pus, à longo jam ante tempore fue-
rat nostræ famulæ Christi Ioannæ
spiritualis Pater. Ut primum verò
sponsa D. matrimonii vinculis est
soluta, paternam hanc eius curam
solus in se suscepit. Eminentes ac va-
rias huius Rmi Principis atque Ar-
chi Præsulis virtutes, nemo sane
paucis comprehenderit, aut in lu-
cem produxerit, integram hæc res
historiam postulat. Eximia illius do-
ctrina, singularis sapientia, præstan-
tissimæque virtutes facile collegi
poterant ex magna fiducia, quam in
eo reposuerat Philippus III. Hunc
præstantissimum virum (quoniam
in

in tota Hispania inveniri aptior non poterat) post complura alia sublimia munera ab eo gesta, non solum Burgensi Archi-Episcopatu sua majestas Regia donavit, sed & simul præfidetis Castellæ munus contulit. Sanctitas eius ac exemplaris vitæ splendor, potest æque facile conici, è statu in quo moriens est inventus. Vulgo notum totâ hac Cæsareâ est urbe, quod cum tot annis Archi-Episcopi ac Præsidis Castellæ functus sit munere, tam pauper tamen obierit, uti ne tantum decedens reliquerit, quo corpus exanime humari condique posset.

Tametsi ergo hic sacer sapiensque Præsul, ceu verus Pastor, omnes suæ Archidioceseôs filios, summa semper circumspèctione & charitate rexit curâritque, nihilominus tamen peculiarem dilectæ filiæ suæ Ioannæ curam gessit, quippe, quam velut electam oviculam, præ aliis omnibus amârit, eratque ei curæ infitius labor, præ amoris magnitudine, instar quietis, recreationis ac solatii. Invisabat eam, quam licuit creberrime, nimirum quo præcellsum spiritum eius tanto cognoscetet intimius, peculiareque favores, ac nunquam desinentes gratias, quas Ioanna ab amato amanteque sponso suo consequeretur, pervestigaret. Quia vero variorum gravis momenti negotiorum causa sæpenumero præpediebatur, quo minus ut optabat, semper ad Ioannam visere posset, eam obrem ut defectum istum sarciret, ordinavit ut suus fidelis Capellanus, crebrius memoratus D. Alphonfus Marcos proxime ad

*D. Archi-
Episcopus
specialè
Ioannæ
curam
sumit.*

ædes Ioannæ cubiculum incoletet, eamque in S. Obedientiæ virtute quotidie inviseret, ei fideliter afflitteret, socium se intra domû ei præberet, & si domo prodiret, sidus Achates comesque esset; observaret simul accuratè omnes actus eius, & siquid notatu dignum videretur, ad se continuo referret; D. Alphonfus ea in re sedulo se obtemperantem exhibuit, singularique gustu & complacentia tenebatur imperquam grata hac, amabili atque perutili cura, deque omnibus peculiaribus actis atque eventis ad D. Archi Episcopum referebat. At vero humilis Præsul ipsi sibi fidere noluit, quantumvis, uti supra memoratum est, prudentiâ doctrinâque polleret exime, verum doctissimos quosque totius urbis viros evocabat ad se, omnia eis exponebat, eorundem desuper iudicium ac sententiâ excipiebat, ad eumque modum quotidie, velut improbatoria fornace examinabat probabatque aurum, seu præstantiam Spiritûs illius. Unde solitus est cum laudatione de spiritu eius loqui ac dicere: "Nihil sane mirum, quod Mater Ioanna in "spirituali vita tam perita sit atque "experta, Deus est eius pædagogus "ac Magister. Omnes illa nos, qui "spiritum eius regimus, instituere "potest, quia universos nos scientia "spiritûs longe antecedit. Tam sublimem de filia sua opinionem gessit præclarissimus hic Antistes. E contra vero Ioanna, erat fidelissimo huic Parenti usque adeo nulla non in actione dicto audiens, ut solo eius diiæctionis lumine se duci sineret.

Imo

Imo veniebat non raro, ut D. Archi-Præful suis egrederetur ædibus ad præcipiendum illi aliquid, Ioannaq; ad primum eius introitum, priusquã quicquam effaretur, eidem diceret: Domine, iam confectum est, quod Rma Dominatio mihi præcepit. Quidnam, aiebat ille, filia mea? jam id, reponerat Ioanna, peractum est, quod Rmus D. præcipere mihi voluit. Nunquid non ita est? Stupebat enim vero Sanctus Archi-Antistes ad tantam talemque obedientiam, quæ ita prompte placitum voluntatis suæ sequeretur aut perverteret etiam, ut opus nequiquam esset ore quidquam indicare, sed cogitasse tantum sat esset ac voluisse Ioannæ hoc illudve præcipere.

Vide admirabile
viri obedi-
entia.

Archi Ep.
Ioanna
ades e-
mit, & in
is cubicu-
lum unū
in Orato-
rium ad
celebran-
da sacrã
consecrat

Non valebat Ioanna multorum dolorum ægritudinumque causã foras amplius ad Sanctissimũ Missæ sacrificium audiendum sacramque Communionem percipiendam egredi. Providentia tamen fidelissimi eius Rmiq; Antistitis huic malo obviatum, congruũq; est repertũ remediũ. Coemitis Ioannæ habitationem. atq; ibi cubile illud, in quo sua exercitia spiritualia peragebat, in Oratorium instituit. Prudens hic Præful noluit, ut cubile illud commune vileque cubiculum esset: quippe quod Maiestas Divina, dilectissimaque eiusque Mater MARIA, aliique Electi eius præsentia sua & apparitionibus honorarent, & cohonestare non desinerent. Eas ob causas quocubile illud debita in veneratione haberetur, in Oratorium illud consecravit. Quod etiam Missalibus calicibus, vario ornatu aliãque ad cul-

tum DEI requisita sacra supellectile instruxit. Scilicet ut sacrum Missæ sacrificium illic celebrari, atque à Ioanna audiri, nec non sacra Communio à sponsa Christi percipi posset.

Nomen Oratorii indigitat locum illum orationis proprium esse. In oratione postulamus gratiam DEI. DEUS, inquit D. Paulus (*Ad Rom. 10. v. 12.*) dives est in omnes, qui invocant illum. Ex quibus demum consequitur, quod ad misericordiam suam affluentius in necessitatibus nostris in nos demonstrandã expectat DEUS, ut Oratoria, seu cubicula orationi dicata habeamus. Testatur id abunde memoratum iam Oratorium, dum in eo thesauros mirabilium suorum DEUS aperuit. Loci huius sacri Author primusque Conditor, scilicet D. Archi Episcopus primus etiam Divinorũ donorũ fructus delibavit. Dum enim vice quadam in eo Sacrosanctũ Missæ sacrificium celebrat, vidit spiritualis eius filia Sor. Ioanna, quod Seraphicus S. P. Franciscus ceu Acolytus D. Archi Episcopo ministraret, quatuor vero illi Seraphini, qui iam dudum ante comitandã Christi Sponsæ Ioannæ destinati fuerant, aræ assisterent, candida è cera luminaria manu præferentes, quorum supra modum nitidum ac cæleste jubar, omnem solis splendorem comparabiliter excedebat. Salvator vero D. JESUS Christus intuebatur Archi-Præsulem amicabiliter oculisq; serenis ac blandis, & peractõ sacrificio suã cum benedictione impertiit. Porro Benedicite, seu Canticum

Visto Io-
anna sa-
crifican-
te D. Ar-
chi-Epis-
copo.

trium puerorū in Babylonia fornace, cum illo recitabant, DEOq; carnem Eucharisticum pangebant Seraphicus Franciscus cum 4. illis Seraphinis: orabant quoque pro eo, ut Deus illum in gratia sua conservare tueri que velit. Quoniam vero mensa hæc testimonio D. Chrysostomi, mensa est Aquilarum (*hom. 24.*) postulabant, ut DEUS juventutem eius, virtute istius mensæ, cum reliquis Angelicis Seraphicisque Aquilis semper renovaret. Per magnus hic favor, qui D. isti Archi-Episcopo obtigit mirus haudquaquam videri cuiquam debet. Patriarcha Jacob unum duntaxat lapidē erexit in honorem DEI, (*Gen. 28. v. 18.*) DEUSq; illi eodem loco magnam contulit gratiam. D. vero Archi-Episcopus non unum solummodo saxum, sed plura, totum videlicet Oratorium seu domesticum Sacrarium ad gloriam Dei, eiusq; sponsæ cultui æterno numini exhibendo excitavit. Deus autem, qui semper liberalitate nos vincit, ubertim eidem rependit. Non solum vero Divina Majestas D. Archi-Episcopo cen Sacrarium eius Authori, ac fidei Sponsæ suæ Parenti, antedictā singularem contulit gratiam, sed suæ etiam famulæ gratiā, locū illum aliis pluribus prodigiis magnifice decoravit. Ante jam memoratus Capitaneus Amezqueta, quadam vice argenteam illi lampadem dono dedit. orabatur quidem principio eam suscipere Ioanna, verum D. Archi-Ep. iussu ex obedientia eam suscepit. Mirabiles hac in lampade res apparere. Ardebat illa nonnunquam solum ab aqua. Deus,

Lampas
Ioanna a
sola aqua
ardet.

qui alibi aquam in vinum convertit, haud dubie & aquæ isti olei virtutē indidit. Alias, & fere communiter arsit sine affusione olei, semper tamen plena oleo, atq; ita plena, ut redundaret. Observarat hoc magno studio D. Alphonsus. Ut vero totius eius miraculi tanto redderetur certior, lampadem illam semel deorsum traxit, videntq; eam plenā & superflueutem, ait ad Sponsam Christi: Mater, quidnam rei est hoc? Qui lampas hæc nunquam affuso oleo semper plena est? Domine, respondet Joanna, cur nam id nōsse cupis? Oleum hoc non crescit, neq; decrescit. Sine modo: lampas ita ardeat; nos vero benignissimo grates referamus. Sat iuxta sapientiam suam intellexit D. Alphonsus, oleum istud miraculosum esse. Vasculū proinde eo impletum domum suā secum detulit, per quod multa subinde miracula patravit Deus, uti contigit cuidam infirmo qui in extremo vitæ periculo eo perunctus, momento convaleuit. Talia per prodigia voluisse videtur Deus palam facere Joannam Sponsam suam, unam e s. prudentibus esse Virginibus, cuius in lampade oleum fraternæ, ac flamma Divinæ dilectionis nullo tempore deficeret.

CAPUT III.

De spiritualibus exercitiis famulæ Christi
Ioanne, in pia virtuosaq; vita
statū viduitatis.

IN scala Jacobæa perpulchro nobis schemate ac figura exercitationes verorum Angelicorum spirituum

Plerumq;
absq; oleo
affusum
semper
plena.

O
ri
ba
ba
er
ne

Ordo spiri-
tualibus
homin-
ibus in ex-
ercitiis te-
nendus.

rituum indicantur. Scala hæc vera fuit imago vitæ Religioſæ. A terra cæpit, rectaque in cælum porrige- batur. Infernè ad pedem eius ſtabat homo, ſuperne in eius cacumine erat Deus. Angeli primo aſcendebant ſurſum, mox vero iterum deſcende- bant deorſum. Aſcenſus fiebat ipſo- rumet cauſa, nimirum ad propriam eorundem utilitatem, deſcenſus ve- ro aliorum amore, atq; in eorundem emolumentum. Aſcendebant ſur- ſum, inquit S. Bern. ſerm. (in Pf. *habib.*) per gradus orationis ad con- templandum Deum, qui deſuper ſcalæ innitebatur, & deſcendebant compaſſione & charitate erga homi- ne ad ſerviendum illi, qui infra ad eiusdem ſcalæ pedem, humi ſtratus ſopore tenebatur. Tali ratione ſuſtu- lerunt primo per orationem Spiri- tum ſuum in Deum, deinde vero ex- cecebant opera charitatis. Hæc ita- que ſunt exercitia, & ordo, qui in eiſdem ſpiritualibus viris eſt obſervan- dus ac jugiter tenendus. Non equi- dem diſſiteandum eſt, per quam ope- roſum eſſe utramque partem eâ per- fectione in proxim deducere, ut alte- ra alteri non officiat obſtaculo ve ſit. Quandoquidem cum ſpiritus in ora- tione totus deſixus immerſuſq; eſt, pertenuem aut prorsus nullam ad- verſionem reflexionemque habet ad utilitatem externorum operum. Ardor ſpiritus inquit D. Bern. (in *Natal. S. Ioan. Bapt.*) exterioribus mi- nuitur, vel extinguitur, ad minus nunquam ad perfectionem pertin- get: & ſi interior collectio ſpiritus in tantum ſe foras exerit, ut cum temporalibus rebus commiſceatur,

tum per hoc uſque adeo à ſe diſce- dit, diſſipatur, totuſque mundanus efficitur, ut homo amplius interne collectus nō maneat. eſt igitur in vi- ta ſpirituali ſolertiæ ſingularis, virtu- tiſque loco habendum, ſcire in præ- dictis exercitationibus tenere mo- dum & æqualitatem.

Mater Joanna ſatagebat in ſtatu viduitatis exercitia ſua magnâ pru- dentiâ rectaque proportione diſtri- buere. Meditationi rerum divina- rum peculiarem ſtatuit diem: Ora- tioni diem alterum, tertium vero neceſſitatibus proximorum ſuble- vandis. Tota, ut dictum eſt, eius vita conſiſtebat in oratione, dum videlicet illa non aliter vivit, niſi in continua DEI præſentia; ſpecialiter tamen omnes fere no- ctes in ſancto iſto exercitio tran- ſigebat: tempus quippe quieti no- cturnæ modicum ac perbreve tri- buebat. Mane in ortu diei abi- bat comitante eam Domino Al- phonſo & ancillâ ad Excalceatos Carmelitas, illic perdurabat uſ- que ad Confessarii ſui adventum, qui adveniens Confessionem eius excipiebat: poſt hæc ſacrâ commu- nione reſiciebatur. In hac tam ſe- dula quotidianaque devotione ob- eunda erat videre mira. Sem- per ferè Soror JOANNA, par- tim ob acres, quas de ſe ſume- bat pœnas, partim graviffimas af- flictiones & cruciatus, quos à dam- natis tolerabat ſpiritibus, adeo e- nervis, fracta ac debilis fuerat, ut manu una teneri deducique debue- rit, altera vero baculo inniteretur,

Cc 2 alio-

Exerciti-
orum Jo-
annæ in
ſtatu vi-
duali or-
do.

*Ioanna
alioquin
toto fra-
cta corpo-
re ad S.
Synaxin
accedens
tota ala-
cris af-
cendit.*

*Admi-
randa
eius in
oratione
devotio.*

liquo nusquā progredi valens. Ut primum tamen Sacrosanctæ Eucharistiæ percipiendæ tempus advenit, erigebat se Ioanna nostra, & quidem citra molestiam, sine fulcro, sic ductore concita & alacris conscendebat summi altaris gradus. Sequebatur eam summa cum admiratione ancilla pedissequa. Percepta S. Communione si forte Ioanna scipionem postularet, respondebat famula: Nihil eo est opus. Enimvero, quæ tam alacriter absque baculo ullo fulcramento sursum ascenderas, etiam nunc quod molestiâ vacat age, ac descende baculo non innixa. Tandem tamen baculum potexit Dominæ suæ, agnovitq; quod Christus Ioannæ sponsæ suæ supernaturales vires donaret ad S. Communionem absque ullius adminiculo accedendi. A sacra Communione gratiisque redditis, mature domum repetebat Ioanna Illic cum D. Alphonso preces horarias persolvebat, atque etiam Officium Bmæ Virginis MARIÆ. Idem D. Alphonso testatur in sua confessione, quod cum quotidie cum Ioanna horas Canonicas recitaret, ea semper inter orandum in extasi posita fuerit, nihilominus tamen eo in excessu orando perrexit, cunctaque tam clare, diserte ac perfecte enuntiaverit, ut nullum unquam verbulum, syllabam, jota apicemve præteriret. Sarciebatur Omnipotenti DEO in hoc devotionis fervidæ choro inhonoratio, quæ in nonnullis Religiosorum Odæis eidem infertur, de quibus Isaias Propheta ait: (Isa. 29. v. 13. Matth. 15. v. 7.) Populus hic labiis me ho-

norat, cor autem eorum longe est à me. Meritò deplorandum est, inquit Tertulianus, quod DEUM labiis duntaxat honoramus, quod in præsentia eius versemur, velut in foro ac nundinis. Hoc sane Sacrificium non est, quod ei placeat, sed quod merito aversetur, atque abhorreat. Singulare quoddam genus contemptio- nis est, quo longa verborum stamina extrinsecus ducta, labiis solis textuntur, eoque textu negligentia culpabilis obtegitur. Supplebatur hæc despectio in oculis DEI, cum Ioannam suam precantem in oratione sua conspiceret. Erat illa quidem adhuc dum in sæculo degens vidua, devotio tamen eius ac pietas, longe fuit maior fervidiorque, quam cuiusvis etiam perfectæ Monialis.

Expleta iam dicta pietatis exercitatione, Ioanna nostra ut plurimum vacabat charitati proximo impendendæ. Domus eius erat Domus refugii omnibus defectuosis, calamitosi, sæculi necessitatibus pressis atque infirmis. Non parvo numero infantes ac pueri pforâ, impetigine, scabie, lepræve perfusi, seu alio aliquo malo aut morbo laborantes adveniebant ad Matrem Ioannam, omnesque ab ea maiore multum charitate, affabilique excipiebantur comitate, quam propria Mater quemquam excipere potuisset. Reficiebantur ab ea, manu eius obligabantur, emplastris admotis fovebantur, curabantur; & quidem tam felici salutarique manu, ut paucos intra dies sanitas sequeretur. Post hæc adibat carceres, ut illic ope sua captivis assisteret, peragebatque apud eos.

*Psalmus
dia
verens
contemp-
tus Dei.*

*Morbida
pueris
infantibus
curat
fovet
sanat.*

*Carceris
invisus
eos.*

Et vales tudinaria
Visto naturali pudore Eleemosynas corrogat pro pauperibus.

eos illa salutaria & admiranda opera, quorum sup. meminimus. Tum ad ægros visebat tam intra quam extra valetudinaria. Semper illa penulum tenuem, seu sacculum deferebat secum, fructibus, electuariis, diversisque aliis mellitis confectio- nibus refertum, ad refocillandos confortandosque ægrotantes. Et quanquam Ioanna nostra perquam humilis naturaque genio pudibunda esset, vincebat tamen eximia & exuberans eius charitas in pauperes, naturalem eius propensionem. Ita ut audacter nullo retracta vel impedita, DEI amore pauperibus Eleemosynas corrogaret, & non exiguam copiam Proxima Conda in penum cogeret. Tali ratione Sor. Ioanna duplex charitatis opus exercebat: Pauperes nimirum iuvabantur, divites ad exhibendam proximis charitatē inducebantur. Explicari oratione singulare nequit solatium, quod ex Ioannæ visitatione & auxilio ægroti pauperesque percipiebat. Ubi beneficentissimam suam Ioannam conspexere, corda eorum exhilarabantur, perinde ac si è Cælo Raphaël Angelus ad eos consolandos ac sanitate donandos adveniret. Recreabat primo Ioanna è sacculo suo infirmos summa charitate, tum sternebat lectulum, effundebat lotium ac sordes, obligabat vulnera, atque unicuique iuxta quod necesse erat, opem ferebat singulari amore ac humanitate. Cunctis præstabat Ioanna solatium, animos addebat omnibus, omnes hortabatur, ut sese plene ac funditus Divinæ subderent voluntati. Postremo cū valediceret singulis,

unumquemlibet benignissimè Matris instar alloquebatur: "Fili mi, "dicens, forte adhuc quidpiam est, "quod velis? Age, indica mihi, ego "id coëmam & providebo, esto ip- "samet me venum exponere debeam. Eo fine, quo videlicet univer- sis indigentibus opitulareretur bene- volens Ioanna, toto illo quod præfas- summo studio operi manuum incumbebat. Et quia labor iste puro puroque amore proximo inservien- di infumebatur, fervidus tanto exar- descebat in amore spiritus illius, & in Angelicum transformabatur spi- ritum. Si alia nulla virtute benigna hæc beneficaque Matriona fuisset prædita, quam una hac fervida in- flammataque charitate proximis non suis modo facultatibus ac im- pendiiis, verum etiam labore sudo- reque opitulandi, ac pro viribus eisdem solandi, abunde id suffecisset, ut secundum Spiritum Angelus efficeretur, prout revera fuerat. Digna etiam sola ista fuisset præcellens charitas gaudio singulari & gratiis, quas ubertim cumulatissime- que sua in oratione de cælo conse- quebatur.

Consumpta hisce ac talibus glo- riosis veræ Christianæque Charita- tis operibus potissimâ diei parte, suis iterum se exercitationibus red- didit Ioanna. Erat illi in more posi- tum sive incumbente vespere, seu in exordio diei sua cum Magdalena viam crucis ementiri, ascensu ad Pa- rochiam templumque D. Virginis ac Dominæ nostræ, quam vocant albam. Parœcia hæc una è celebra-

Vide & admirare miram Ioanna charitatē

Labori manuum ad subveniendum pauperibus sedulo incumbit Ioanna.

*Ingenti
spiritus
fervore
etiam vi-
ribus de-
bilis, viam
crucis e-
meritur.*

tissimis pietate ac devotione est totius Burgi. Templum structurâ est perventâ ac peramœna, si tū verus Castellum in plano, expanso editoque colle. A civitate ad hunc usque clivum semper ascenditur, non absque labore ac fatigatione, estque ascensus iste valentibus etiam viris permolestus ac perdifficilis. Erat quidem nostra Sor. Ioanna debilis viribus corporis, vigore tamē sui spiritus facile ac expedite sursum ascendens, & quidem nixa genibus, viâ crucis emetiebatur, tantâ alacritate ac rubore animi, ut merito stupendum esset. Aiebat Magdalena suâ: Iter crucis, quod Christus Servator noster tam dolorose, cruce sua onustus confecit nos merito debere non pedibus, sed si fieri posset corde ipso perambulare. Cum vero id fieri nequeat, saltem genibus id agamus. Cogitemus quod benignissimus noster D. JESUS humeris crucem bajulans nos anteat; legamus humili animo Divina eius vestigia, humumque amaris regimus lacrymis, quam ille suo pretioso sanguine large perfudit. Erat hyemis tempore nonnunquam solum nivibus operum, ideoque bona Magdalena dicebat, domina suâ. Quinâ oro, domina mea, poterimus nunc per nives genibus ambulare? Magdalena, respondit summa cum fiducia Ioanna, sive eamus super genua, ut poterimus, sane videbis nos è cælo auxiliâ ac peristromata subter genua habituras, factumque est, ut per optatam multo nive humum genibus nixâ reptarent, veluti si nives intex-

Nives genibus reptanti Ioanna auxiliorum vicem exhibens.

tis floribus aulæis ac tapetibus effente instratæ. Sub serum diei, Ioanna suum ingrediebatur sacrarium, primoque illic summa cum devotione decurrebat Coronam Marianam, seu vulgo Rosarium. Irrepsit quadam vice intrò malignus Dæmon, eque manibus Rosarium illi eripuit, furore maximo dilaceravit, totoque cubili hac illac sacri Orarii grana sparsit. Continuo vero D. Patriarcha Dominicus illic comparuit, severaque voce, Tartareo spiritui serio præcepit. Tum impostor, aiebat ille: Quidnam egisti? Age illico grana Rosarii collige & affer famulæ Dei. Erat in eo Ioanna, ut ipsa met recolligere grana vellet, nullo vero pacto id fieri sinebat D. Dominicus, sed adegit hostem stygium, ut ipse Rosarii sphæculas recollectas genus flexus Ioannæ restiteret; Hoc quidem ille ita ei præstitit, at in sylvestris efferrative tauri modum diductâ fauce immugiens.

Penes hæc exercitationes perseverabat nihilominus fervore æstuans Christi Sponsa in exercitiis penitentia ac mortificationis, permansitque in eis ad mortem usque. Versabatur pariter pene in assiduo certamine cum Orci larvis spiritibus malignis. Etenim sicut Ioanna in servitio Divino ac cælesti vita spiritus indes profectum sumebat, semperque ultra ac ultra progrediebatur, ita etiam damnati spiritus tanto efferebantur magis, laborabâtque ut capitalem suam inimicam quoquo modo impedirent, ac omni possibili ratione torquerent. Sæpius dicta eius ancilla

CAPUT IV.

illa Magdalena de Arce ait, concipere se haudquaquam posse, quo pacto sit possibile Mortalium quemquam tam atrocia horrendaque martyrii supplicia proferre, quæ Domina sua in singulas horas à dæmonibus sustebat. Videbat hæc famula qualiter Tartarei spiritus nunquam non Dominam suam diverberarent, aut caput eius parieti affligerent, aut per solum eam raptarent, non nunquam è pergula deorsum aut in lacunam deicerent: In summa ac verbo assidue variis innumerisque cruciatuum generibus afficerent. Nihil o tamen fecius, cum omnibus istis doloribus, quos partim, ut iam dictum, dæmones, partim ipsa etiam Ioanna sibimet penitentiae studio inferebat eius patiendi sitis nedum restringi, sed ne mitigari tantisper potuit, quinimo conabatur etiam suam Magdalenam suasionibus inducere, suis ut manibus corpus eius castigare vellet, nunquã tamen id à Magdalena sua obtinere potuit, quod nimirum heram suam bona ancilla impendio diligeret. Respondebatq; Ioannæ: Domina mea, totius mundi luctro in ego non egerim. An non ingentes penitentias sponte exeres? An non ferro onusta incedis? An te non in singula momenta mali dæmones excruciant? Eceur plus his requiris? Rectè sane omnia iudicabat ancilla; at vero Domina eius omnibus viis modisque quærebat sese in continuo patiendi studio exercitare, nullamque profectus ac meriti negligere occasionem.

De favoribus Divinis, quos per hoc tempus Christi sponsa consequatur.

Apparuit olim DEUS Abraham Patriarchæ (Gen. 13. v. 14.) cum illo collocutus est, eidemque ingentia & magnifica munera gratiarum contulit. Observat Scriptura sacra apparitionem hanc & alioquium Divinum, quæ Abrahamo Divino favore obvenere, contigisse posteaquam à Patruelo suo Lotheparatus fuit. Nunquam (Abulens inquit.) Abraham DEUS apparuit omni illo tempore, quo simul habitatione conjuncti fuere, ut primò vero se à patruelo suo separavit, visendum se illi præbuit. Istud (Inquit idem Abulens.) est præclara instructio atque exemplar personis illis, quæ contemplationi sese dîdere. Istud ait ille: inquit quod nemini appareat, neque eum ullo loquatur DEUS, quando secularibus negotiis occupatur spiritus; sed tunc tantum cum ille solitarius, quietus, atque ab omni sæculi liber est in quietudine. Quod primò universalis regulæ huius punctum attinet, ab eo Sor. Ioanna erat exempta. Superiore libro vidimus, quam sedulo, quam solícite Marito suo in matrimonio servierit, hoc tamen non obstante, DEUS eam semper invisit, cum ea colloquebatur, cor eius frequentè apparitione gratiâque recreabat. Hoc nunc ita posito, quid non egisse debuit in statu viduitatis, ubi iam à sæculi negotiis libera, conversatione in Cælis erat? Impossibile est innumeros favores gratiasq; describere.

Quando nam & cur primò Abrahamo apparuerit Deus.

Inferabilis patientiæ Ioannæ sitis nullo restringi potest.

re, quas illa sub hoc tempore percepit. Placet tamen primo de quibusdam gratiis in genere ipsiusmet Ioannæ adferre testimonium: postmodum verò de nonnullis aliis peculiariter agemus. Sic ergo illa de hoc viduitatis tēpore loquitur: "Si ea esse, quæ esse debeo, non sufficerem D. deo referre gratias, uti & SS. virgini "Matri meæ, SS. Angelis, speciali- "terque meo Tutelari, 4. Seraphi- "nis, qui me omni tempore comi- "tantur. S. Michaëli, S. Gabrieli, & "omnibus pariter Electis Dei, qui- "pe qui me in tantum instituerunt, "ut in cælo terrisq; mihi nihil deef- "set, & idcirco pœna sum dignior, "quā quisquā alius esse posset, ut quæ "nescivi gratias cœlestes utiles mihi "reddere ac fructuosas. Prò quantæ sublimitatis res humilitas eius in paucis hisce verbis conclusit! Noluit eam Deus toto Viduitatis tempore hominum, sed Angelorum uti consuetudine. Imo quoniam Deus amator est sincerus animarum, quæ ei sunt desponsatæ, usque adeo amor eius circa Ioannam sponsam suam amantissimam fuit Zelotypus; ut solus unusque ipse cum ea voluerit agere. Istud porrò ille Ioannæ suæ initio viduitatis eius cœlesti quadam visione declaravit. Vidit illa velut alter Isaïas in divino Throno S. Trinitatem, cui à servitiis aderat tota beata cœlestisque Aula, ad latus illi adstabat suprema cœlorum Regi-
Mirabilis MARIA, non iam solummodo pul-
Ioannæ chra quasi auctora confurgens, sed a-
visio. deo incomparabilis pulchritudinis, ut in persona illius nitidissima Divinæ charitatis fulgor, tanquam in

*Christus
est ani-
marum
amator
Zelotypus*

*Mirabilis
Ioannæ
visio.*

diaphano traluenteque spirituali speculo repræsentaretur. Splendore illo supergloriosissimo Divinæ Majestatis in tantum sponsa eius fuit conterrita ruboreque perfusa, ad immensæ Divinæ Majestatis præsentiam, ut continuo eam liquerit animus, illaque coram eo corruerit. Dū itaq; demississima Christi sponsa humi strata jacet, Angelus eius Custos eam è terra levavit, Regina vero cœli ad eam manu prehensam ait: Veni Sponsa & dilecta Filii mei, ducebatq; Ioannam manu & coram supremo illo Throno stitit. Amabilissime suavissimeque Ioannam intuebantur omnes tres Divinæ personæ. DEUS Pater dixit: Hæc est filia mea. Filius: hæc est dilecta mea. Spiritus S.: hæc est dilecta mea, cui etiam omnes tres benedixere, quod idem etiam SS. Virgo præstitit. Ubi verò Joanna iterum ad se rediit, præ nimia liquefcentis animi teneritudine, geminos velut lacrymarum profudit rivulos, audiebatque pariter ex ore Altissimi, hæc tam zeli plenas quam fervidi amoris voces. "Ab hinc iam filia "mea, conversatio tua non cum creaturis esse debet, sed mecum solo "agendum colloquendumque tibi "est: tu siquidem in me eris, & ego in te ero. O felix ac iterum iterumque fortunata sponsa Christi, cuius præstantiam sibi uni selegit DEUS, qui tam se sibi amabilem, nobis vero te admirabilem effecit.

Ex inde cum Sor. Joanna in hac exuberante excessivaque magnitudine gratiæ tota immersa esset, cor quoque eius magis amore sui ama-

toris

coris captum captivatumque fuit. Die postera, inter sacrificii Missæ celebrationem, sponsum suum celestem sequentibus D. Augustini verbis, ingenti ardore spiritûs alloquitur: "Mi Deus, sponse mi, amor mi. "Tu es vita mea, spes mea, bonum meum, & omnis gloria mea: tecum solo cupio loqui, te solum videre, te solum cogitare. E corde exeunt cogitationes. Ideoque ut ego nihil aliud cogitem præter te, suscipe cor istud, quod tuum est; tu Deus & Dominus meus esto eius custos ac rector. Ea in ferventi æstuantissimaque affectione perseveravit amore sacra Christi sponsa usque ad finem Sacrificii Missæ; eo vero peracto intuita est gloria sua divinam Maiestatem, videbatque quod, Deus velut singularis ardensque amator sibi cor tam verè foras educeret, ut exinde illa ingentem profluentem cruciatumque perciperet, quodque per vulnus lateris cor eius intra sanctum pectus suum collocaret, cum dicto: "Filia, cor tuum ego libenter suscipio, volo; te permagnè afficere misericordiâ, nimirum ut eximia perpetuâque puritate perseveres, quamdiu ego te in hac vita conservavero. Noluit Deus ut in hac sponsa sua cor esset humanû, tamen illud amore divino totum deflagraret. Admiranda hæc cordis commutatio in Ioanna supramodum ardens ac vehemens, maiusque quam unquam ante suscitavit amoris incendium. Consumebatur tota igne amoris Divini & ardenti zelo honoris sponsi sui. Principio, primisque huius tantæ dignationis commuta-

tionis diebus, neutiquam illa percipiebat cor suum suâ sede intra pectus situm, verum tam inenarrabilem multiplicemque sentiebat suavitatem dulcedinis, ut nullo eam sermone posset effari aut explicare.

Permagnus hic favor ei pignoris instar erat alium consequendi quando quis gratiam aliquam perfectam suam demissione ac gratitudine à deo percipit, tunc gratitudo illa, haud longe post aliam ei novamque apud infinitam miserationem munificentiamque DEI obtinebit. Et si homo in assidua gratiarum actione perseverat, ita etiam beneficentissimum numen in suis donis beneficiisque enlargiendis perseverabit, eademque assiduo auctu cumulabit. Sic propterea nostræ Sor. Ioannæ contigit. Ut primum cor sponsæ suæ Deus abstulit, ipsemet cor eius esse voluit. Mirum mirandumque istud prodigium ad eum, qui sequitur modum sponsæ suæ Deus aperuit. Dum aliquando solitaria operi manuum intentè incumberet, repente ante se summo splendore refulgentem conspicit SS. Virgine MARIAM cum sponso suo D. Josepho. Ambo manibus deducebant suis medium inter se puerum JESUM, specie 4. aut 5. annorum pusionis. Conterrita principio fuit Christi sponsa, sed ubi terror ille subinde evanuit, suavissima hæc verba proferentem audiit parvulum. "Filia, animabus illis, quæ omni studio curant ne à me separentur, ego assisto, nec ab illis sejungor, in his vivo, cum eis deliciasior, unicaque mea est voluptas esse cum eis. Ab eo tempore sentie-

*Gratitudo nostra
provocat
Deum in
beneficia.*

*Iesus lo-
cum cor-
dis in pe-
ctore Io-
annæ oc-
cupat.*

tiebat sponsa Dei, locum sui cordis Infantē Iesum suo in pectore occupasse. O quam recte cum Vate Regio dauide dicere potuit (Psal. 72. v. 26.) defecit caro mea & cor meum, deus cordis mei & pars mea in æternum! Neq; commisit Divinus amator, ut hoc tam amabile & inauditum fere miraculum inter utrumq; obscurum latitaret. Parvulum eximieque pulchritudinis è cera candida Infantem Iesum sor. nostræ Ioannæ dono dederat quispiam, sæpius memorata ancilla Magdalena decorè illum scite apteq; exornarat & arcula incluserat. Advenit paulo post quidam Laicus Frater è Carmelitis Ioannes Bapt. ab Ascensione dictus, ad Sor. Ioannam invisendam Huic F. Magdalena ancilla ait: habere se pulchellum & amabilissimum infantem Iesum: si eum conspiceret velit, secum oratorium ingrederetur. Ivère ambo. Magdalena vero è loculo protulit Infantulum. Frater vero ille manibus eum accipiens eò accessit, ubi Sor. Ioanna considebat, eumque illius genibus imposuit. O Deus magne, quam semper es in Sanctis tuis mirabilis! Simul ac Infans Iesus in sinum sponsæ suæ locatus fuit, una manu oram seu limbum vestimenti Ioannæ apprehendit, veluti quispiam qui se erigere libenter vellet: ad eum itaque modum Infans assurrexit, sublatoq; brachiolo sponsæ suæ benedictionem impertiit. magnæ admirationi cunctis, qui id conspexere, singulare hoc prodigium fuit, narrauntque quæ vidissent oculis D. Alphonso & D. Catharinæ de Asperilla. Ambo hi protinus ad famulam

*Christus
infans in
cera i-
magine
velut
vivens
Ioannæ
benedicit.*

Dei se conferunt, Infantemq; Iesum proferri curant, iterumque in sinum Ioannæ illum reponunt. Porro Infans in omnium conspectu iterato exsurgens, eodem, quo prius, modo rursus ei benedixit. Relatū est continuo ad D. Archi-Episcopum de hoc admirabili factō, confestimque is adfuit, & ubi huius miraculi veritatem conperit, Infantulum illum in argenteam auro superlitam ovalis figuræ phialam, seu discum imposuit, secumque detulit. Ille est Infantulus ille, qui præfatum D. Archi-Episcopum à periculo maris eripuit, dum ab Oznayo ad S. Andream navigaret, prout libro superiore narratum est. Erat per id tempus sponsa Christi Ioanna ex vehementibus nimisq; cruciatibus, quos in suis feriæ sextæ exercitationibus perferebat, visu orbata. nū igitur quodā tempore in Carmelitissarū cœnobio esset, curavit D. Archi-Episcopus, qui tunc prope illud Monasterium versabatur, Ioannam ad se acciri: continuo illa, ut dicto audiens filia advenit, comitata P. Priore Carmelitarum aliisque Religiosis viris. D. Archi-Episcopus omnibus illis miraculosum illum Infantem ostendit, enarrans quid gestum esset. Verum ut postmodum cæcæ Ioannæ oculis Iesulum admovit, protinus illa supra oculos manum quandam perferens, exclamavitque: Iesus! jam clare video. Ita infans Iesus visum sponsæ suæ restituit, eamque in corpore ac anima, ceu domum Obedom cumulatè benedixit, ne minori videlicet benedictione donaretur electa hæc Christi sponsa, quæ sic à Deo amabatur

*Idg. re-
rato co-
ram pla-
ribus to-
stibus.*

*Io
pr
ba
ti
ar
de*

*Ac dem
Ioanna
cæca vi-
sum resp-
ruit.*

mabatur, ac vicissim suam Maieftatem tam ardentem amabat.

Igitur tametsi iam dicti favores divini, suæ magnitudinis ergo merito sint admirandi, nihilo secius tamen benignissimus Deus adhuc etiam luculentius benevolentiam suam comitatemq; erga Ioannam sequendi factò demonstravit. Pridiè festi D. Francisci visendam se Matri Ioannæ maieftas ipsius exhibuit, ac post amicissimos mellitissimosque sermones mutuo collatos, sponsam suam tam exuberante gratiâ dignatus est Deus, ut cum debilitas humana tatem redundantiam Divinæ dulcedinis ferre nequiret, ea præ amoris vehementia, animo eam liquente, conciderit, ita ut mox loquendi usu privaretur, pulsus arteriæ fugeret, pectus tumesceret, oculi deficerent, os labraque nigrescerent, sensus denique omni functione dimoverentur. Tali modo jacuit amatrix Ioanna super solum strata, sine halitu, ac ullo motu. Hoc tam repentino casu consternabantur omnes domestici, imo urbs tota commovebatur. Franciscani & Carmelitæ accurrebant cum cognatis & vicinis Ioannæ aliisque civitatis incolis ad miserandum istud spectaculum. Doctores Medicinæ sentiebant omnino Matris Ioannæ mortem indubitato adesse. Allata eò quoque SS. Eucharistia fuit, ut sub hoc saltem velamine sponsum suum cœlestem adorare posset Ioanna, eum suscipere intra se non valeret, S. denique etiam oleo, maiore iam parte præmortua, Ioanna est peruncta. Mortis illius

sensus erat civitati toti peracerbus. Flebant in modum infantum amarissime omnes, quoniam universi simul Ioannam velut fidelem communemque Matrem intime diligebant. Dum ergo, qui adfuere, omnes anxie solliciti contristatique essent, accessit quidam Monachus Franciscanus atque Ioannam allocutus: Soror, aiebat, nostine quod crastinâ die festum S. P. N. Francisci solemniter celebraturi sumus? R. P. Provincialis noster, atque egomet ipse præcipimus tibi, ut cras templum nostrum adeas, atque illic S. Missæ intersis officio, confessioneque peractâ sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum suscipias. Hæc ubi dicta audit, tali rursus correpta fuit deliquo, ut omnes obstupescerent, certo existimantes iam iam spiritum exhalaturam. At vero confessor eius P. Philippus à JESU, propius accedens ad Ioannam, ait illi: Ego in virtute S. obedientiæ præcipio tibi, ut benignissimum Numen exores, ut mortem tuam in aliud tempus differat, nunc vero te in vita conservet. Ad verba hæc quidem Ioanna DEUM enixe pro vita deprecabatur, prout ipsi mandatum erat; at vero per exigua edebat signa meliorationis. Igitur cum jam vesper incubuisset, recessere omnes in domos suas tristes oppido ac desolati; soli duntaxat perseveravere Patres Franciscani & Carmelitæ Discalceati apud JOANNAM, ut eius obitui adessent. Interea cereus benedictus linthea funebria, & quic-

D d 2 quid

Ioanna
præ as
bundantia
divini
amoris
deficit.

Adeo ut
similis
mortua
omninoq;
morigura
videretur

S. Franciscus cum sancta Teresia eferè mortua apparent.

Eandemque momento sanant.

quid aliàs ad sepulturam requiritur, apparantur. Dum itaque memorati PP. totam noctem pervigilant, præstolantes beatæ felicisque huius animæ ad sponsum suum migrationem, ipso diluculo apparent iam propemodum mortuæ Ioannæ D. Seraphicus P. Franciscus, cum S. Matre Teresia. Salutant ambo Ioannam, eamque ut cælestes ablegati alloquuntur: "Quidnam desideras diligitio tua? Quæ est petitio tua? Ego Patres ac Patroni mei, respondet Joanna, peto oroque quod è Dei placito est ut petam. Postulo, quod obedientià à me exigis, precorque, ne hac vice me ad se Deus accipiat, quantumvis ego alioquin secundum propensionem meam, lubentius iam nunc morerer, ne posthac Maiestatem ipsius ultra offendam. Age filia, Sancti inveniunt, magnum sume animum, adhuc namque magni tibi restant reliqua vita labores perferendi. Ego, Sancti mei, respondet iterum illa humili cum reverentia, non refugio pati, nec aliud timeo quam Deum offendere. Enimvero non libenter eum læderem, cui ob magnas & multivarias eius miserationes tantum debeo. Ne timeas, ait S. Franciscus, Divina Majestas S. Matrem Teresiam, meque ad te ablegavit, non ut divinam eius majestatem offendas, sed ut conforteris, atque in nomine illius Sanctissimam eius tibi benedictionem, tum & nostram quoque impertiamur. Surge filia mea: vade ad Cœnobium meum ubi Patres te præstolantur. O mirum insolitumque

prodigium! Eodem profus, quo verè bjhæc audit, momento Ioanna protinus exsurgit, adeo vegeta & valens, ac si nihil ei languoris supervenisset. Qui aderant stupebant admirabanturque tantum miraculum. Ubi vero illud ubivis locorum famâ volante diffusum propalatumque fuit, continuo populus eo convolvit, videbantque sponsam Christi duobus comitata Nobilibus ad Franciscanos euntem. Percepit illic SS. Eucharistiam, festivitatiq; cum omnium gaudio & admiratione interfuit.

Postquam devotioni suæ apud Franciscanos vacasset, deducta est ad Discalceatas, ubi cum Angelicis hisce Virginibus reliquam vespertini temporis partem cælesti colloquio impendit. Sermocinatio illarum erat solum de Deo Divinisque rebus: non ut fieri eheu! amat, apud deditos mundo mortales, quorum collocutio solis constat sæpenumero prætextatis sermonibus, aut vaniloqua fabulatione: & apud hos.

Qui tenet hanc artem, meliorem habet undique partem. Conversatio Ioannæ cum iam dictis Carmelitissis, potest haud iniquè Divina dici conversatio, in qua omnium illarum spiritus tanta ubertate suavitatis dulcedinisque repletus fuerat, ut nihil advertentibus nox obreperet. quoniam igitur sero admodum erat, Sor. Ioanna vale sacris virginibus dicto adibat. At vero repente ingens illis ingruit aëris turbatio ac tempestas, tantusque de cælo ruit imber, veluti si pluvius æther inundatione terras operire hestiret. Orabant sacræ virgines Ioannam, induceret in

animum

Joannam domum sero redeuntem ingens occupat imber.
 animum, tam sava tetraque tempe-
 statis intuitu, à domo adeunda absti-
 nere; Ioanna vero tanquam fidelis
 Materfamilias, non quæ sua sunt, sed
 quæ ex aliorum commodo ac utilita-
 te essent, quærens & curans, do-
 mum redire omnino statuit, nihil
 eam ingentem pluviam morata. Ita-
 que Virgines illæ ordinant, ut præter
 ancillam F. Laicus ad eius domum,
 quæ sane procul in suburbio sita abe-
 rat, eam deduceret. Dum itaque 3.
 illi se ad iter comparant, & sponsa
 Christi diffluentia vestimenta in
 vestibulo portæ Cœnobii ad lubri-
 cum cœnosumque iter molendum
 succingit, vident in sperato Venera-
 bilem quandam virum honesto vesti-
 tium cultu, cuius etiam in vultu,
 statura, gestu, ac actione singularis
 compositio decoraque gravitas con-
 spiciebatur. Dominus ergo iste signi-
 ficat se illo advenisse, comitandi eas
 deducendique gratia. Dum ergo por-
 tam egrediuntur, Magdalenaque
 ancilla tetris, nimborumque gravi-
 dis Cœlum nubibus obductum, tan-
 tamque incumbere tempestatem vi-
 dit; Profecto, inquit, Domina, si nos
 in tanta procella progredi volumus,
 submergemur. Nullam adibitis pe-
 riculum, ait ille jam dictus Venera-
 bilis vir. Mi charissime Domine, ite-
 rum inquit ancilla, heri Domina mea
 adeo lethalter ægra fuit, ut nemo
 non eam existimârit morituram.
 Novi probe, ait Dominus, quid heri
 contigerit; at ego tibi sanctè affe-
 ro ista vice procellam et haudqua-
 quam nocituram, nihilque eam læsu-
 ram. Agite modo: eamus. Ergo cum
 bono Deo eiusdemque in nomine

iter legere incipiunt, & licet imber
 talis deplueret, velut si aqua totis ur-
 nis funderetur, nihilominus tamen
 sponsa Christi, perinde omni fuit
 madore libera, ac si testudinata aula
 deambulasset. Inter eundum, ipso
 iam viâ initio Ioannæ revelatum
 fuit, Achatem illum suum, esse glo-
 riosissimum Iosephum Patriarcham,
 ideoque sermones eius excipiebat
 summa veneratione atque devotio-
 ne. Collocutio eius erat de vanitate
 mundi, de pretio gratiæque divinæ,
 de summâ æstimatione Regni cœle-
 stis, de supereminenti Amoris divi-
 ni magnitudine. Erant verba illius
 omnia & singula ceu igneæ radian-
 tesque sagittæ, quæ cor Ioannæ divi-
 ni amoris igne semper magis magis-
 que accendebat. Interim in suburbii,
 ubi domicilium habuit Ioanna, per-
 ventum est. Putabat Magdalena cœ-
 lestem illum comitem etiam in vi-
 cinia habitare; ideoque ait: Bene va-
 le, habequè Domine: humanissimas
 tibi habemus gratias pro honore no-
 bis habito, & labore à Charitate tua
 nostri causâ suscepto. Nunc in do-
 mum tuam concedas licet, nostra si-
 quidem etiam habitatio iam propin-
 qua est. Solæ nunc ac incomitata
 progredi possumus. At vero D. Pa-
 triarcha respondit: Venite Domina
 meæ, venite, nec mei vos cura tan-
 gat, ego iam suo recedam tempore.
 Atque ita ad ædes Ioannæ pervenê-
 re. Dum verò ostium pandunt, vide-
 ri S. Patriarcha desuit. Antedictus
 F. Laicus & Magdalena ancilla, om-
 ni possibili studio ac diligentia in-
 dagarunt, quis ille venerabilis vir
 fuerit, quo ve abierit, dum vero nihil

*Et ab omni plu-
 via ac
 procella
 injuria li-
 berat.*

expiscari de eo potuerunt, certo sibi persuasere cœlestem eum Ablegatum fuisse.

CAPUT V.

Sequntur alia consimiles gratia, quas hoc tempore sponsæ suæ contulit DEVS.

*Ioanna
mira vi-
ctus te-
nuitas.*

PRæter memoratas ante gratias, benignissimum Numen ancillam suam compluribus aliis favoribus cumulavit. Edebat id temporis Ioanna permodicum, vel ut melius dicā, tantundē ac nihil. dum ergo suos domesticos pavisset, concludebat se in suo Sacratio velut asylo optatoq; animæ suæ quietis loco, ubi ab humanis rebus sejuncta mansit. Hac in solitudine sua, vidit quandam supra omnem modum mensam magnificā, ad caput eius confidebat Christus. Servator noster, ad eius vero dexteram gloriosissima illius mater, purissima Virgo MARIA, tum vero deinceps alii Divi cœlites suo ordine. Angelorum porro pars ministeria obibant mensæ, pars cœlesti quādam vocum sonorumque harmoniā musicos edebant modos. Cibum erat mirus & singularis, ac ita se habebat, ut universos convivas satiaret, magnāque repletet voluptate, licet nihil illius absumpissent. Idem ipsum eveniebat joannæ. Non erat illa quidem expresse invitata ad accumbendum illi mensæ, nihilominus tamen particeps fiebat divini convivii perinde atque alii convivæ. Quadam vice in simili excessu mentis audiit Christum sibi dicentem: "Dilecta hæc amica mea, omnibus terrenis solatiis propter me valedixit, ego eam vicissim volo ita cœlestibus recreare dapibus, ut ei ab

*Sed divi-
nis epulis
pascitur.*

"hac mea tractatione omnis terrena voluptas desipiat. Satisfecit quoque promissis hæc tuis DEUS. Etenim, si quando illa ex alimenti defectu mentis deliquium incurrisset, oris sponsæ suæ ingerebat manu sua, summa cum affectus teneritudine tam efficax, nutritivum ac perdulce edulium, ut hoc cœlesti Manna non modo mirè recrearetur, sed etiam confortaretur, veluti olim Elias Propheta, qui in fortitudine eiusmodi cœlestis cibi ambulavit 40. diebus & 40. noctibus usq; ad montem DEI Oreb (3 Reg. 19. v. 8.) ubi in solitudine Orationis ac divini colloquii pane se sustentavit, spiritumque suum enutrit & recreavit.

Poterat quidem Christi sponsa joanna jam dicto tam singulari fortique cœlorum pane, quem è sponsi sui manibus percipiebat abunde vitam tolerare, plurimum tamen vivebat sacra communione nobili videlicet Angelorum pane, qui si ab homine in gratia sumatur, cor hominis sic roborare potest, ut nullius alius cibi ageat, prout Angelicæ nostræ Creaturæ Matri joannæ contigit, quæ solo pane isto cœlesti vitam sustentabat, quod etiam haudquāquam mirandum, si consideretur singularis complacentia, quam benignissimus DEUS in eius communione habuit. O quam affectuosa & efficacia sunt verba illa, quibus hoc sponsæ suæ patefecit DEUS! Mane quodam cum Sor. joanna in sacra Carmelitarum æde meditaretur Spiritus S. in igneis linguis adventum, quarum divinus ignis, uti quondam Rubus Moysis lucebat ardebatque

*Ioanna
pascitur
participat
Eucharistia
sua
at*

at non consumebatur: DEUS ab ea contemplatione mentem illius avertit, spiritumque eius ad contemplandum Sanctissimum altaris Sacramentum accendit. Hoc in eminentissimo mysterio summum nobis mortalibus DEUS suæ inexhaustæ charitatis monumentum dereliquit, dum se ipsum in cibum tradidit, virtutemque infinitæ suæ potentiaæ atque amoris in parvo panis orbe conclusit. Dum itaque Cælestis sponsa contemplationi huic tota esset immersa, ambæ tabernaculi fores apertæ sunt. Videbat IOANNA illic maiestatem ipsius Christum Servatorem nostrum Divinum cælestique lumine coruscantem thronum insidentem, qui Thronus Seraphicis Angelicisque cingebatur spiritibus. Totum tunc cor amore flagrantis sponsæ incendio amoris divini veluti cera à facie ignis liquabatur & consumebatur. Postquam in hoc abscondito mysterio sponsum suum tam clare fuit intuita, alloquitur illum summa cum gratitudine pro tam inexplicabili præsentiaæ suæ beneficio, apud nos ægros miserabilesque mortales. "O veræ Sol justitiæ, dicebat IOANNA, qui "è nivei candoris hostiæ sacræ specie, ardentissimis, amantissimis, "que tuæ infinitæ dilectionis radiis "homines accendis. Quinam est "possibile, quod nos te in misera "habacula nostra venientem suscipiamus, & tamen vix calefacimus? Nemo quippe potest ignem suo fovere sinu, ut non "ardeant vestimenta eius. Quo-

"modo fieri potest, quod cum nos
 "in pectus nostrum solem tamar-
 "dentem, tamque vastum includa-
 "mus incendium, non à fumo Divi-
 "ni huius ignis oculi nobis dif-
 "fluant? Quidnam hoc est, quod
 "corda nostra non liquentur in la-
 "crymas, dum ab istis tam calen-
 "tibus radiis illustrantur? O mi
 "benignissime Domine, possibile ne
 "est in consideratione tantæ ingra-
 "titudinis nostræ, ut tam arden-
 "ter discupas desideresque te no-
 "bis intime unire, corpus sangui-
 "nemque tuum impartiri? Et cum
 "nos tam frigidi, væcordes ignavi-
 "que ad rependendum amoris amo-
 "rem simus, tu tamen præ amoris
 "magnitudine apud nos ingratos
 "manere mortales nobisque servire
 "velis? Et quidem non uti servus do-
 "mino suo servit, sed tu ipse non ve-
 "reris cibus potusque noster fieri? Mi
 "DEUS! mi Domine suavissime!
 "Deliciosa refocillatio solatiumque
 "animarum nostrarum! Quid oro
 "Angelici dicent Spiritus, dum in-
 "tuentur, quod tua maiestas tanto
 "sit mortalium amore capta? Quid
 "ais filia mea? respondit Dominus,
 "tantumne tu amoris mei excessum
 "reputas, in eo quod ego in Vene-
 "rabilissimo Sacramento vobiscum
 "ex charitate permaneam? Attende
 "nunc sponsa mea, studiose verba *Quanta*
 "mea; sane ego assevero tibi, si apud *volupta-*
 "vos manere noluissem, tamen id fe- *te afficie-*
 "cisssem vel unius tui causa obingen- *batur*
 "tè gustū voluptatem atque compla- *Christus*
 "centiam, quam percipio, dum tu me *in Ioan-*
 "in SS. Eucharistia excipis. Quis *na com-*
 "tam amabilia verba, tamque eximium *munione*
 gratiæ

gratiæ munus non admiretur? Hoc sane nobile est magnificumq; virtutis præstantissimæ Sor. Ioannæ testimonium. Quam ingens debuit esse puritatis eius Angelicæ magnitudo, quandoquidem tantam capiebat voluptatem Deus ex eo, quod illa SS. eius corpus susciperet?

Hæc & innumera alia Charismatum dona, quibus Sor. Ioanna indies cumulabatur, erant quidem ii duntaxat favores, qui à mera Dei misericordia proficiscébantur, non tamen eos gratis Christi sponsa ac immerita, nec sine grandi censûs per solutione percipiebat. Magna profecto est deceptio existimare sine labore ac fatigatione, sine mortificatione, sine cruciati ac dolore cœlestis ambrosiæ dulcedines in oratione cuiquam ob venturas: quod ipsum Sponsæ suæ Sor. Ioannæ in festo exaltationis S. crucis aperuit Christus D. Etenim cum Ioanna nostra primo mane huius festivitatis deo in spiritu esset unita, eidemque percepta Sancta communionem demississimas ageret gratias, vidit sponsum suum Christum in interioribus animæ suæ, tanquam in magnificentissimo folio sedentem, Spiritibus Angelicis circumdatum. Nitidissimi porrò radii ab eius vibrati lumine in cor illius ferebantur, perinde ac lineæ à circumferentia ad suum centrum. Proxime folio adstiterunt Regina Cœlorum cum Sponso suo S. Iosepho. Ambo hi Ioannam Christi sponsam ipsius maiestati stiterunt; Regiaque Mater ait: Fili mi, suscipe hanc dilectam sponsam tuam: ipsa est regis tuis insignita signaculis, tuis pretiosis vul-

neribus velut pulcherrimis ac pretiosissimis pyropis exornata. Clementissimus vero Rex Christus, ad postulationem gloriose Matris sponsam suam Ioannam longe amabilius, quam olim Estherem suam Assuerus à terra levavit, brachiisque complexus est. At vero humilis Ioanna, cum ad tam sublimem evecta esset dignitatem, singulari pudore ac modestia in suæ miseræ consideratione tanto intimius luculentiusque tantæ miserationis indignam sese iudicabat. Post hæc mox iterum D. Patriarcha Ioseph comparuit. Discum is gestabat manu cum duplici edulio, unum ex his erat dulcissimum, alterum vero perquam amarum atque insipidum. Utramq; harum dapium gustare sivit Ioanna Sanctus & ait: "Elige filia è duabus hisce escis, iuxta tuum gustum & oblectationem. Ubi vero Ioanna suavem illam dulcemq; aspersionem, elegit amaram, ostendit illi Divus Patriarcha gloriolam quidem, at prægravem quandam crucem & "Filia mea, inquit, valde consulte elegisti, haudquaquam etenim aliter, quam cruce onustis incedendum. Tribulationes, dolores, mortificationes amaritudinesque cordis tibi nusquam deerunt. Sed bono animo esto, nam patiendo, dolendoque maximam Deo voluptatem & oblectationem creas. quibus deus S. Patriarcha disparuit. Sponsa vero Christi summa fuit consolatio me perfusa, dum aperte videt, quod sponsum suum per viam crucis & afflictionis ducere semper eam velit, quæ unica via est, per quam omnes electos suos ducit.

Dulcia
non me
ruit, qui
non gustavit
amarum.

Christi
Ioannæ
amarum
amplius
tur.

Amara
potius
legit
dabitur.

Bea
ma
Ioan
in
ad
dau
impy

Ab

Ab ea die qua S. Ioseph Joannæ tribulationes gustandas dedit, monti Thabor tergum obvertit, solumq; Golgathæum seu Calvariæ montem concupivit, ac unice suspiravit. Patuit hoc in singulari quodam & præclarissimo Ioannæ factis, eoque tali, ut ego plus à creatura quapiam præstari DEI causa posse non arbitrer. Ad apertam patentemq; fenestram unâ noctium Ioanna confederat, & per quietæ noctis silentia in cælum suos oculos sustulit, orsaque est Sanctorum ac Electorum DEI gloriam animo revolvere, ingenti unâ desiderio eorum in hac vita sequendi vestigia succensa, quo nimirum eis in cælesti Beatorum Patria convivere posset. Cum igitur eâ in flagrante cupiditate Ioanna mente excessisset, videbat corporeis oculis cælum aperiri, videbat quoque Gloriosissimâ V. Mariâ suo cum divino Filio, lo inter brachia deorsum descendentem. Adveniebant illi super nubem candidam & adeo refulgentem, ut obscura nox in lucidam verteretur diem. Dantur quidem naturaliter nubes lucidæ, quando solis radiis illustrantur; sed lumen istud ne in minimo eûiam dicto divino lumine comparari potest. Erat Sor. Ioanna profunde in huius visionis contemplatione absorpta; at vero Regina cæli sponsam sui dilecti Filii continuo adiit, eamquæ blandissimis intuita oculis: "Filia, dilectus Filius meus ac ego bonam latamque tibi volumus præstare diem. Animus est in cælum te ducere, ut cum omnibus beatis Electisque cæli civibus divinum indeficiens lumen, quod illi intuentur, facie ad

"faciem spectare queas, simulque cum illis æterni boni fruitione gaudeas. Gratia hæc pignoris & affectionis tibi erit loco futuræ tuæ æternæ beatitudinis & gloriæ.

Nemo certo asserere nosque certos reddere potest, an hæc maxima omnium visionis DEI gratia, ulli unquam Sanctorum in hac misera vita post gloriosissimam Reginam cælorum Mariam sit collata. Moses quidem magnus ille Dei amicus, uti & alii Sancti ardentem pro eo dono institerunt. Nostræ verò Ioannæ citra postulationem eius ultro fuit oblata, imo ad eam à cælesti suo sponso & gloriosa eius matre est invitata. Veruntamen non in hoc situm est maximum hoc prodigium, sed quod Ioanna cum summam hanc felicitatem teneret manibus, sese excusavit. Tota præ profundissima demissione intremuit ad hanc tam sublimem pollicitationem, calidisque perfusa lacrymis ad SS. V. MARIAM ait: "O Gloriosa Regina & Mater misericordiæ! ò vita nostra, dulcedo, & spes nostra! Amplector equidem ac toto corde veneror singularem gratiam, quam divina majestas ac misericordia tua mihi offert. At Charissima Domina mea, hæc ancilla vestra honore tanto nullatenus est digna. Quod autem enixe abs te peto, est, ut tu mater misericordiæ mihi à SS. Filio tuo velis obtinere profundam humilitatem, constantem virtutem, veram perfectionem, magnumque animi robur ad patiendum DEI causa. Non ego maiorem hoc in orbe ac vita postulo felicitatem, nec honorem alium aut gloriam nisi in

Sed Ioanna recusat & deprecatur gratiam istam.

E e cruce

Beatissima Virgo Ioannam in cælum ad videndum Deum impirat.

-cruce Domini mei JESU Christi.
 "Pro eius amore omnis mihi amari-
 "tās est dulcis, omnis fletus, risus,
 "pœna dolorque omnis, oblectatio,
 "omnes gravedo & afflictio, revela-
 "tio, omnis cruciatus mihi sunt gau-
 "dium, omnis labor, solatiū & quies.
 Quid iam ad hæc dicent illi, qui cum
 orandi studio sese dediderint, illicò
 discipiunt Divinam Maiestatem in
 hac vita intueri? si nihil, quod in
 contrarium afferant, habent; placeat
 eis audire, quæ spiritualis vitæ magi-
 stri afferunt, nimirum, quod eius-
 modi cupiditas supernaturalium re-
 rum, supramodum fit periculosa,
 & stultitia ingens, quæ non ex humi-
 litate, sed superbia originem ducit.
 (Richard. Ambros. August. & alii a-
 pud Andr. de Guadel. in Myst. Theol.
 tract. 5. c. 16.

*Visiōem
 Dei appe-
 tere in
 terris
 magna
 est stulti-
 tia.*

Contrarium omnino velut vera,
 germana, humilisque Altissimi An-
 cilla agebat nostra Sor. Ioanna. No-
 luit illa præ summa demissione ani-
 mi, studio mortificationis, patiendi-
 que desiderio DEUM in hac vita
 videre, sed pro eo pati, cui etiam cru-
 cis & passionis desiderio DEUS per
 alium favorem assensum præbuit.
 Dum illa aliquando sub sacrificio
 missæ ad percipiendam sacram com-
 munionem se præparat, exarsit in a-
 nima eius supra omnem modum
 grande amoris incendium, una cum
 flagrantissimo patiendi desiderio,
 iludque sponso suo valde ardentem
 exposuit, atque Sanctissimæ illius
 voluntati sese commisit. Porro sua-
 vè hanc flammam continuò alia spi-
 ritualis tempestas est consecuta, ex

intenta consideratione peccatorum
 suorum orta. Tota tum immerfa erat
 Ioanna in dolorosa rememoratione
 & pœnitudine peccatorum suorum.
 Putatitæ suæ malitiæ abyssus adeo
 horribilis ei est visa, ut anima il-
 lius id omnino ferre non posset, ac
 denique statueret sanctam Commu-
 nionem intermittere. Verum no-
 xiam eam curam atque formidinem
 Divina Maieestas ei absterfit. Ete-
 nim dum Sacerdos propter sanctam
 Communionem tabernaculum aper-
 rit, subito Ioanna per auras ad Scam-
 num Communicantium deferretur,
 ubi in medio vasis hostiarum sacra-
 rum Christum Redemptorem no-
 strum conspicit, quem etiam sequen-
 tibus verbis sane suavissimis allo-
 quentem se audit. "Amata mihi
 "plurimum filia, quandoquidem tu
 "sincerè totoque animo te dicas
 "offerre ad patiendum quidvis a-
 "more mei, teque voluntati meæ ex
 "toto congnas & tradis, idcirco vo-
 "lo ego te verum mei simulachrum
 "efficere, atque in te à vertice capitis
 "ad plantam usque pedis, omnes
 "passionis meæ dolores renovare,
 "cumprimis namque volupe mihi
 "est te patientem spectare. Fervore
 "tuo ac zeloso desiderio patiendi,
 "iustitiæ meæ zelus usque adeo le-
 "niter ac mitescit, extentumque bra-
 "chium meum tam potenter retra-
 "hitur, ut ego tui gratia, vindictæ
 "flagella orbi universo intentatæ
 "cohibeam, nec ea illi supervenire
 finam. Hæc ad eam Dominus. Spon-
 sa vero eius caput suum profunde
 demisit, brachiaque sua decussatim
 seu in crucis modum pectori admo-
 vens

Ex cog-
 deratione
 peccato-
 rum su-
 rum ve-
 retur ad
 S. Syna-
 xim am-
 dere.

Sed ad
 eam De-
 vinitus
 per am-
 defertur

Flagell-
 iracund-
 sua in-
 tu Ioan-
 na col-
 bet Ch-
 stus.

vens in æternam sese victimam, toto è corde, suæ Divinæ Majestati sacravit. Post hæc S. Eucharistiam suscepit Ioanna, ac peractâ gratiarum actione, repente tam intollerabiles dolores toto persensit corpore, quasi caro illi non solum in frustra concideretur, sed cutis etiam cum carne forcipibus ferreis unciſque discerperetur, univèrsa item ossa suis sedibus emoverentur. Immanes prorsus isti cruciatus multos tenuère dies: IOANNA vero ingentem dolorum amaritudinem, tam heroico fortique pertulit animo, velut si duræ passionis petraë unicum illi esset refugium, & quietæ habitatio, procellosaque dolorum tempeſtas esset securitas. Neque id mirum erat, si consideretur, quod illa sicuti Christus ipse in cruce suam fortitudinem haberet absconditam. (Habac. 5. v. 5.)

Patiebatur nihilominus anima eius singularem martyrii cruciatum, cui faucium amore cor eius ferendo non esset. Tormentum illud proficiscebatur ab anxio nec unquam cessante pavore, amatum suum per culpam quandoque amittendi. Penetrativum eiuscemodi anxiumq; desiderium dilecti cum sponsa in Cantico Cantic. retinendi, atque apud eum semper & internum permanendi, singularis est amoris proprietatis. Nostrum omnium mortaliū principalis cura & cupido consistit in unione cum bono amato. Quamdiu homo in timore est boni amati amittendi, tamdiu quoque à pace is exulat. Quanto igitur purior,

quantoque intensior est amor, tanto etiam est maior fervidiorque zelus & cupido bonum amatum perpetuo possidendi. Neque aliud quidquam adeo anxium reddere potest cor amore ardens, quam timor boni amati amittendi. Hic angor tam ingens in nostra tenera totaq; Divino amore capta Ioanna fuit, ut modus nullus esset eam ad optatâ quietem perducendi, quantoſcunque etiam Divina Majestas favores ad eam animandam roborandamq; adhiberet. Dum unâ vice in sacra æde amarissimè deflet peccata sua apparet illi Domitæque suavi valdè ac blanda voce ait: "Filia, ne te afflixeris, neque animum in consideratione peccatorum tuorum demiseris. Mea misericordia sine comparatione maior est, quam tua miseria. Bonum retine animum. Spera & confide in mea magna erga te dilectione. haud ego committam ut progressus tuus deficiat, neque ut gratiam, quam consecuta es, amittas. Nota benevole Lector, quemadmodum hisce verbis Ioannam suam certam faciat Deus, quod existat in statu eius gratiæ. Asscuratio hæc est peculiaris & paucis indultus favor, in consideratione, quod in hac mortali vita nemo nescire queat, amorene an odio sit dignus.

At vero angores eius tristisque curæ Divinâ hac pollicitatione haudquaquam sedatæ compositæque fuerunt. Semper illa tremuit, nec unquam secura vixit. Verebatur, ne forte peccata sua essent causa persecutionis grandisque afflictionis, quæ per id tempus in eam

E a 2 incubuit

Horrendos cruciatus in toto corpore fortiter tolerat Ioanna.

Christus Ioannam solatur & in gratia sua eam esse ac fore certificat.

*Deus in
afflictio-
nibus præ-
sentior est
hominibus
quam a-
lias.*

incubuit. Rogabat igitur enixè
Deū, vellet sibi indicare, an ita se res
ista habeat, animo vitam suam emen-
dandi. Verum divina maiestas ita
ei respondit. "Filia mea, non finas te
"eo cogitatione abripi, ut putes me
"te deseruisse, cum sic me ordinante
"tu ita mei causa doleas, certa esto
"in tali dolore me tibi propiorem
"præsentiosemque esse quam alias.
"Nunquam non ego animam tuam
"in oculis fero sponsa mea: & oble-
"tor impense, dum video qualiter
"illa se obletetur in molestiis & af-
"flictionibus, quas ego illi ferendas
"impono, & persecutionibus quas
"immitto. Ne paveas. Haud
"ego illius memoriam deponam,
"colam eam subigamque ut terram
"bonam, meaque gratia & auxilio
"eam frugiferā reddam, ut indes in
"virtutibus & meritis profectum ca-
"piat. Hac promissione Divina
tunc quidem anima eius & conscien-
tia bonam pacem obtinuit. At ut
nocturno tempore fulgur corus-
cō suo lumine tenebras quidem dis-
pellit, ubi vero breve lumen istud
evanuit, atra nox pristinis obducta
tenebris manet, ita Divina vox velu-
t fulgur quoddam lucidum Ioan-
nam quidem tantisper gaudio ere-
xit, posthæc vero cum rabidus dæ-
mon efferato animo eam infestare
occipit, novas etiam pristina an-
xietas sumpsit vites. Verumtamen
post hæc nubila ac turbines, seren-
us iterum Phœbus animo illuxit
dicente illi Christo: "Ne timeas,
"filia mea, in certamine cum hosti-

"bus tuis, ac medio tribulationū atq;
"adversorum, quæ circumdederunt
"te. Ego sum tibi murus & ante-
"murale, ego sum tuum tutamen,
"refugium & virtus. Si ergo tuus
"ego DEUS, pro te atque apud te
"sum, quisnam te superabit? Con-
"fide, filia, quod nemo spiritalem
"thesaurum, quo ego te ditavi, &
"semper dito, tibi auferre poterit.
Verba hæc Ancillam DEI Joannam
magno solatio perfudere, & merito
universis hominibus solatio debent
esse. Quandoquidem divina maje-
stas nobis in verbis illis declarat,
quod nemo nos absq; cōsensu nostro
spiritualibus bonis spoliare queat,
quæ per gratiam DEI consecuti su-
mus, quæ sane sola verè bona sunt
censenda. Hoc etiam (inquit Divus
Augustinus.) inter bona temporalia &
æterna præteritis differentiis aliis,
interest, quod temporalia, facile ac
præter voluntatem nostram amitti
possint, è contra verò æterna, sunt
immensa, semperque ea, modo veli-
mus, retinere possumus. Veritas
ista peregrinè Divo Job confir-
matur. Inviserat malignus hostis
illum omni possibili studio nocen-
di, cunctisque eum bonis tem-
poralibus nudavit, at vero de spi-
ritualibus, præteritoseque the-
sauro animæ, ne pilum
hilumve ei auferre
potuit.

☩(c)☩

CAPUT

CAPUT VI.

Mater Ioanna obtinet, ut ad incrementum pietatis ac fidelium animarum utilitatem, complura Rosaria & Cruces à Christo benedicantur. Vbi etiam narratur, quod circa hanc Divinam benedictionem in uno alterove casu mirabile evenit.

IN S. litteris præstantiores quique & sanctiores homines montium nomine indigitantur, alii vero colles dicuntur aut valles. Eo in loquendi modo multæ includuntur similitudines, quarum aliqua instituto nostro haud parum serviunt. Ante omnia notandum, quod montes supra omnes Orbis terrarum creaturas elevati cælo sint propinquiores. Eiusmodi quoque sunt Sancti DEI in hoc mundo supra alios virtute eminentes qui etiam DEO sunt propiores, magisque confines operationi Divinæ gratiæ. Secundo, uti excelsa montium juga cælestem quo perfunduntur, rorem non pro se solis retinent, verum etiam in valles camposque dispensant, ita pariter speciales amici DEI, qui sanctâ vitâ suâ in cælos alte sublatis sunt, non in vanum divina munera suscipiunt, sed unice satagunt, ut ea plurimum utilitati serviant, quæ divinitus acceperunt. In hac Christianæ charitatis virtute Ioanna nostra à JESU MARIA, ad summum apicem gradumque pertigit. Derivavit illa iuxta Salomonis monitum & consilium fontes suos cælestes foras, & aquas gratiæ dividebat in plateis.

Genius vere charitatis character

(Prov. 3. v. 16.) Igitur à Divina Maiestate tam eximie gratiarum cumulata donis Ioanna, enixe magnæque cum fiducia cælestem suum sponsum est precata, vellet aliquantum Rosariorum, Crucum, imaginum ac numismatum modum benedicere, eisque benedictione Divinæ suæ manus, tam efficacem largiri virtutem, ut fideles in hac labente ac temporanea vita, eis cum fructu uti, & ad æternam tanto promoveri facilius queant. Dominus quoque eius petitioni assensit, quod nimirum & sponsa sua charissima id postularet, & postulatio eius perquam grata sibi esset. Miraculum istud ad eum qui sequitur modum contigit. Collegerat Ioanna varii generis ac formæ Rosaria, cruces, imagines, ac numismata; hæc omnia in magnis festivitibus specialiter tamen feriâ s. Cœnæ Domini, & in Parasceve, ponebat super altare Oratorii sui. Tum orationi se dedit, ardentissimo amore sponsum suum divinum exorans, complaceret suæ Maiestatii pollicitationem suam, quam ad emolumentum animarum fidelium sibi fecisset, adimplere. Prosternebat hæc preces ante Dominum Ioanna in mirabili quodam excessu mentis. Interim durante eius ecstasi, delapsi deorsum cælestes Genii coronas cum aliis illic congestis rebus in cælum secum asportabant, Christus vero illas accepit in sanctas ac Venerabiles manus suas, suamque illis benedictionem largiebatur, singularè item iam dictæ pietatis armaturæ impertiebat virtutem & efficaciam, & mox iterum Ange-

Modus quo Rosaria & alia res in cælo benedicuntur.

li omnia deorsum deportaverunt. Ad hunc modum famula Christi miraculum hoc patefecit. Domestici quoque, vel qui præsentes illic aderant eodem prorsus modo ac serie actam rem compererunt, dum sine mandato D. Archi-Episcopi, sive devotionis affectu, seu etiam curiositate ducti Ioanna extra se abrepta oratorium ingressi, Rosaria ubique quærebant, at usquam reperiebant, ne minimo vestigio ubi reponi forte potuissent nusquam animadverso, rei exitum simul omnes anxie præstolabantur. Fiebat ergo, ut minime cogitantibus illis repente totæ ædes odore suavissimo replerentur; quod enim vero tunc eveniebat, quando Angeli deorsum sacra illa Rosaria deferebant. Convolutabant tunc propere ad Oratorium omnes, reperiebantque eo prorsus tempore, quo sponsa Christi ad se ab ecstasi redibat, Rosaria una cum aliis rebus super altari. Omnia porro illa tam ingentem habuere cælestis suavitatis fragrantiam, ut non externi modo sensus, verum etiam potentia animæ mirum in modum inde recrearentur. Igitur tali omnes præsentes indicio cognoscebant, pretiosos illos thesauros è caelo allatos esse ad fecundandam suis operationibus animarum fidelium terram, frugiferamque ac opimam eam reddendam. De varia horum cælestium thesaurorum virtute, operatione atque efficacia, sequenti libro, DEO favente, volente, tractabimus. Quo vero condignè, merito pretioque suo æstimentur, nunc admiranda duo facta circa ea recensebimus.

*Ex allatis
de caelo
benedictis
Rosariis
tota do-
mus odore
repletur.*

Dum aliquando Dominus Ferdinandus de Azevedo Archi-Episcopus Domino Alphonso Marcos 6. Coronas tradidisset spiritali filia suæ deferendas, præfatus Dominus Alphonso, quem hoc mysterium minime fugiebat, in via sex alias in mercatoria quadam tabernula cœmit, quod videlicet percuperet tam pro se, quam amicis aliisque piis hominibus, istorum divina benedictione sacratorum particeps fieri Oratorum. Tali ergo animo hæc ab ea se emptæ, cum aliis fila simul colligavit, sic, ut in universum nullo discrimine 12. Rosaria numerarentur. Reperit is Christi sponfam in sacario suo & ait: Mater, Dominus Archi-Episcopus me huc misit, ut hæc coronas tibi tradam, ad finem tuæ charitati probe cognitum. Bene, respondet Ioanna, tu Domine velis ea altari imponere atque in Dei Matris nomine abscedere. Hisce copiam abeundi nactus Capellanus, abiit, factumque est hoc feriâ sextâ mane. Ideoque Ioanna in oratorium suum sese abdidit, ut ita sibi more, ista die exercitio Passionis Christi vacatura. Inter hæc bonus Presbyter egit aliquanto turbatior, scire cupiens, an suæ coronæ caelo essent illata. Tacitus ergo clam Oratorium ingreditur, atque ubi famulam Domini sua in ecstasi à sensibus alienatam vidit, altare studiosè oculis perlustrans sex illa Rosaria, quæ Dominus Archi-Episcopus ei traderat, non amplius eidem superposita, alia vero sex quæ ipse emerat, in angulo aræ separatim jacere conspexit. Tum foras exiit non si-

*Mirum
quoddam
factum
circa illa
Rosaria
benedicta*

ne

*Fraus e-
tiam pia
egregie
deluditur*

ne inquietis mentemque distrahen-
tibus cogitationibus. Horâ sexta
vespertinâ more suo adest ad Ioan-
nam ex Oratorio deducendam; vi-
ditque quod sex illa Archi Episco-
palia Rosaria iam supra Altare ja-
cerent, mirâ & singulari fragrantia
odori prædita, sua vero in supradi-
cto angulo, omni odore destituta,
uti erant ante, separatim locata ef-
sent. Mirum omnino bono Domino
istud videbatur; aitque ad sponsam
Christi: Cur, Mater, hæc sex Ro-
saria ab aliis se junxisti? Respon-
det Ioanna. Quæ Rosaria? Ista,
inquit ille, quæ hic in arâ angulo ja-
cent. Tota ad hæc rubore suffusa
conturbataque fuit Ancilla Domi-
ni, quæritque ex Sacellano: Non-
ne D. omnes, quas tibi Dominus
Archi Episcopus tradidit coronas
altari simul imposuisti? Ita me De-
us! Quidnam rei est hoc? Cum ve-
ro Sacerdos JOANNAM sic e-
rubescentem trepidamque cerneret,
veritatem rei aperuit, quod nimi-
rum hæc sex Coronæ non ad Domi-
num Archi-Episcopum pertinuis-
sent, sed eas ad eum finem se coëmif-
se. Bene habet, respondet Ioanna,
cum ita egeris, optime tecum est a-
ctum; edis, ut intrivisti, confusus
contemptusque. Insinuandum cer-
te mihi de tuis Coronis aliquid fue-
rat, licebatque desiderium tuum ex-
promere. An nescius es, me om-
nia hæc agere obedientiâ adactam?
Et quid aut DEUS ipse aut ego
egerim sine obedientia? Ideoque
scito coronas tuas in cælo non fuis-
se, neque benedictionem Divinam,

eiusve efficaciam & virtutem con-
secutas. Nihilominus tamen hic
eas relinque, proxime in cælum de-
ferentur. Quam egregie hic re-
lucet agnosciturque Divinæ manûs
operatio! Quod nimirum propter
Obedientiam Divina Maiestas mi-
racula patret, absque hac mira non
efficiat. Alterum, quod gestum
est, meretur, ut singulari attentio-
ne ac diligentia legatur. Anno
1625. Hebdomadâ maiore seu
Sanctâ, Ecclesiam gubernante suâ
Sanctitate Urbano eo nomine O-
ctavo, felicissimæ memoriæ; sæ-
pe memoratus Dominus Archi-E-
piscopus D. Ferdinandus de Azeve-
do spiritali suæ filia quædam Rosaria
tradidit, eidemque præcepit, uti
Divinam rogaret Maiestatem,
suam ut Divinam iis benedictio-
nem impertiat. Ita egit JOAN-
NA ceu obtemperans filia. Per-
cepto ergo eius gratiæ munere, dum
eas D. Archi-Episcopo reddit, Do-
mine, inquit ad eum Reverendissi-
ma Dominatio Vestra velit hæc
omnia magni pendere. Etenim
præterquam quod in cælo benedi-
ctionem à Christo innumerasque
eiusdem virtutes sortita sint, etiam
Romæ fuere, & feriâ 5tâ Cœnæ D.
una cum sacris amuletis, seu Agnis
Dei benedictionem à tua Sanctitate
susceperunt, eiusque benedictionis
efficaciam sunt adeptæ. Sacer hic An-
tistes, tametsi Ioannæ spiritû abunde
iam variis experimentis probârit ac
approbârit, voluit præterea, bona
occasione, quam præ manibus ha-
buerat, invitatus, eius rei veritatis
fundum

DEVS
propter
obedien-
tiam mi-
racula
patrat. si-
ne ea mi-
ra non
edit.

Etiâ
Romæ
cum Ag-
nis Dei
à Ponti-
fice coro-
næ Archi-
Episcopi
benedi-
cantur.

*Eius rei
veritate
explorat
Archi-Ep.*

fundum ipsum explorare. Missus erat eo tempore Romam à Canonico Burgenfium cœtu quidam, Bartholomæus de castro nomine, tuncque in urbe agebat Ecclesiæ suæ Metropolitanæ negotia procurans. Ad hunc Nobilem perscripsit Archi-Ep. D. Ferdinandus totius rei feriem, postulans ab eo, ut summo studio ac solertia indaget ac inquirat, an res ita se habeat. D. Bartholomæus, accepta de super bonâ informatione, rescripsit D. Archi-Episcopo, sanctitatem suam eo anno Agnos DEI non benedixisse, esseque veritatem istam totâ Pontificis Aulâ omnibus notam, ac proinde verum esse non posse, quod famula DEI asseverarat.

Dici non potest, quantum prudentissimi pontificis animus responso isto perturbatus sit atque distractus. Quo vero inquietudini suæ mederetur, continuo se ad famulam Christi contulit, ex eaque sciscitatus est, an non sibi asseverasset, cognita illa Rosaria in Cœna Domini, Pontificiam benedictionem cum Agnis DEI Romæ percepisse? Ita, Domine, respondet Sor. Ioanna, etiam id asserui. Ait iterum Archi-Episcopus: Quinam hoc verum esse queat, cum præsentem anno Agnus DEI non sint benedicti, uti Româ certior sis? Domine, reponit Ioanna, qui Roma id perscripsit, rectè ille ac ex vero scripsit, & ego etiam verum asserui. Sua namque Sanctitas palam ac in publico Agnos DEI non benedixit, sed in privato. Velit Rmus D. si lubet, iterato Romam scribere, tum experturus hoc quod

aio verum certumque esse. Itaque protinus D. Archi-Episcopus eidem Canonico Bartholomæo de Castro iterum scribit significans, quid famula D. respondisset. Petere igitur, ut quandoquidem tanti res illa sit momenti, audiri coram à sua sanctitate instantissime exposceret, atque à prædicta sua sanctitate ipse veritatem edoceri peteret. Ut iussus erat, egit D. Bartholomæus, adeptaque copia coram appellandi Pontificis ore ad eos eidem sanctitati totam rei actæ feriem recensuit. Ut loqui desinit Canonico, oculos in cœlum sua sanctitas sustulit, gratias Deo agens, quod sui Regiminis tempore, talem creaturam S. Catholicæ Ecclesiæ indulgisset. Aitque porro. "Verum est, quod illa DEI ancilla asseverat. Feriâ scilicet Cœnæ D. certas ob causas publice Agnos DEI non benedixi, privatim tamen id peregi, dumque in eo essem, ut eos benedicerem, Coronas aliquod diversorum colorum super aram contempsi, nesciebam quidem quis illic eas deposuisset, veruntamen & iis bene sum precatus. Impertita porro benedictione, momento super altari videri desiêre. Mirum equidem id mihi visu erat, cogitabamque non vulgare secretum eo oculi. Nunc vero ex te rei veritatem didici. non dubito personam hanc eximiam Dei famulam esse. Perscribe ad eam meo nomine, ut me fideliter Omnipotenti Deo commendet. Neque hoc contenta sua Sanctitas, è speciali erga eam benevolentia nostræ Sor. Joannæ Indulgentias pro articulo mortis transmisit, crebro

crebro se precibus eius commen-
dans. Quam vero ei proficua Sor.
Ioannæ intercessio fuerit, postea vi-
debimus.

CAPUT VII.

*Mater Ioanna liberat hoc tempore com-
plures energumenos ab oppressione
Tartareorum Spirituum.*

IN Sponsæ divinæ contemplatio-
ne comperiunt animæ devotæ,
quod ea sit non solum ascendens
velut aurora confurgens, pulchra ut
luna, electa ut sol, verum etiam ter-
ribilis, ut castrorum acies ordinata.
(Cant. 6. v. 9.) Ita est. Talis omnino
perfecta DEI sponsa sit, oportet, ait
Abb. Guilielmus, non modo pro-
pria in persona suavis esse debet &
decora, sed & malis dæmonibus for-
midabilis velut acies ordinata Ange-
licorum exercituum. Talis ex affe-
fuit sponsa DEI Sor. Ioanna à IESU
MARIA. Quam pulchra, quam
decora parte una, videlicet virtu-
tum suarum specie fuerit, iam ante
vidimus, quam vero terribilis fuerit
Dæmonibus, hoc Capite videbi-
mus.

Advenere quandoque Burgum
ad invisendam sacram Crucifixi ima-
ginem, quæ illic singulari veneratio-
ne colitur, quidam è Biscaia Nobi-
les, cum duabus virginibus, quæ qui-
dem juventâ viridi, formâ insigni,
Nobilique natu fuere, at à cacodæ-
monibus infestæ, utebantur hisce ju-
venculis filiabus maligni hostes in-
auditâ prorsus immanitate ac trucu-

lentiâ, uti Tartarei fœvère Tyran-
ni. Nemo non, qui miseras virgi-
nes conspexit oculis, intima earum
commiseratione tangebatur, prout
ceteros inter etiam D. Petro de
Sancoles aliisque Burgi Nobilibus
evenit. Advenere hi cum obsessis
virginibus comitatuque ad eas per-
tinente ad Sor. Ioannam, existiman-
tes fore, ut præsentia tam humilis
creaturæ dæmonum infestorum sit
exorcismus, superbissimorumque
spirituum expulsio. Sane ii non
male augurabantur. Etenim dum fo-
res ædium Sor. Ioannæ pulsant an-
xio timore correpti maligni spiritus
vociferabantur. Hoc vestrum il-
lud stratagema est, quod nos huc
adduxeritis? At vero frustra estis, ne
in vanum conemini, nullo vos pacto
effeceritis, ut introeamus, si non an-
te mala ista mulier, quæ intus est,
inde exeat. Trahebant adunatis viri-
bus qui aderant omnes, conniteban-
turque calamitosas virgines intra li-
men inducere: ex adverso vero nite-
bantur mali dæmones, totisque viri-
bus eas retro agebant. Tandem ubi
multum utrinque certatum fuit, per-
actæ sunt ad vestibulum domûs.
At vero nullis humanis viribus effi-
ci potuit, ut in ædium superiora
perducerentur. Id ubi D. Petrus
de Sancolez conspexit, ascendit sur-
sum ad Ioannam, rogabatq; vellet ad
solatium energumenarum virginum
deorsum se conferre. Descendit
ergo Ancilla Domini. Ut vero spi-
ritus maligni Ioannam conspexere
exclamare ceperunt: Facessite cum
hac muliere, Apagete hinc confe-
stissimam istam. Quid timetis aie-
bat

Ff bat

bat D. Petrus de Sanctales? Illane saga est? si est, certe amica vobis est. Amica nostra? vociferabantur Dæmones, malum illa maximum potius fuerit. Solius illa Dei amica est, nostra vero inimica. Ut vero Ancilla Christi accessit propius, tanto magis etiam ejulabat: stygii spiritus clamabantque foras, foras hanc proditricem, foras protinus ejicite hanc archiveneficam. Vociferatio vestra, ait alius quidam Presbyter, in cassum est. Nullo hinc pacto abscedet Ancilla D. nisi priores vos hinc abscedatis. Agite ergo, exclamant illi, ne ultra cogamur eam aspicere, finite nos hinc discedere. Lubentius in inferno erimus, quam in huius conspectu. Atque id demum ab utraque virgine discesserunt neque amplius unquam redierunt.

Solo Ioanna aspectu quæ ferre non valent, fugantur demones.

Paucis post diebus Ancilla Christi, recensitæ persimilem de Tartareis hostibus retulit victoriam. Eodem profus tempore quædam dæmonio vexata mulier Burgum est adducta. Potentissimè in misera hac Creatura sedem defixit, dominatumque perniciter obtinuit sævus dæmon. Complura diversaque ei liberanda media fuere adhibita, videlicet Exorcismi, preces peregrinationes supplicationesque, at omnia frustra. Postremo tandem ad Joannæ domum adducta est, ut posset conspici, quam terrificam potestatis Inferni esset eius præsentia. Deducta est primò ad Joannæ domus atrium misera mulier. Stygius verò hostis vas suum, seu infestam ab se mulierem mire fortem validamque momento effecit dicens: Ne

vos incassum fatigaveritis, etsi enim hanc mulierem in frustra detrahat, mihi que cruciatum supra cruciatum irrogetis, nunquam tamen ego eò accedam, ubi saga ista moratur. Gratis etiam tu agis dicisque, inquit turba, quæ coram aderat. Ancilla D. ipsa deorsum descendet, si tu ascendere sorsum nolis. Haud illa deorsum veniet, sed neque si velit, potest, reponit ille: Scio ego illam nunc viribus enervem, claudam ac debilem paralytique resolutam esse. Verum is dicebat omnino. Non partim ob ingentes cruciatum plagasque, quas Dei permisso dæmon ei infligebat, partim etiam acerrimarum pœnarum causâ, quas ultro illa sibi inferebat, tanta id temporis erat eius debilitas, ut spectando naturæ vires, impossibile ei esset erectam super pedes consistere. Hisce nihil obstantibus abeunt aliqui compassione ducti sorsum, narrantque Matri Joannæ peregrinæ huius feminæ calamitatem, orantes ut brachiis deorsum se deferri sineret. Et factum est ita. Ut vero primum incepit descendere, eodem quo eam dæmon conspexit momento, horribili cum rugitu ac ululatu profugit, miseramque mulierem absque læsione ulla bevealentem, sanamque liberam dereliquit. Cum olim in veteri testamento Philistæi arcam DEI cepissent, collocarunt eam in templo penes Deastrum suum Dagon. At verò miser Dagon ne utiquam penes arcam persistere potuit: Statione coactus cedere super faciem concidit DEI virtute comminutus. Arca DEI erat

Vide quantum Joannam exhorruerint demones.

erat thronus DEI atque indicium eius præsentia apud filios Israël. Ita prorsus non potuit malignus hostis, qui est Princeps tenebrarum in conspectu Divini solis magnique istius luminaris subsistere. Citra dubium heroica fortisque JOANNA nostra viva DEI viventis arca fuit. Dagon Stygius cum Tartareo suo satellitio pone illam nullatenus consistere, neque sine eiulatu arcam hanc & habitationem DEI ferre contuerive potuere. A facie eius illico profugiebant, in profunda inferni acti præcipites.

Magnifica hæc & inaudita fere prodigia, merito nos allicere inducereque possunt ad laudandum DEUM, qui talem potestatem dedit infirmæ mulieri, ut ne verbo usa, solo aspectu potestatem tenebrarum momento sicut sol umbras effugaret. Pluris tamen habenda est virtus illa, quâ solo in eius aspectu illi spiritus infernales è corporibus humanis effugabantur, qui certis incantamentis ac pactis intra corpora adigebantur quibusdamque signorum vinculis eisdem arctissime adstringebantur. Presbyteris ac Exorcistis, qui malos Genios student solentque coniurare & exorcizare, affatim cognitum est, quod hi sic intra corpora carminibus pactisque adacti spiritus, tam pertinaciter resistant, ut vel nunquam, vel cum ingenti labore magna que adjurationum vi excedant. Veruntamen magnæ potestati, quam DEUS huic suæ Joannæ tribuit, nulla veneficia, nulla pacta vel vincula quantum-

Veneficia
incanta-
tiones,

cunque fortiter implexa innexaque essent, resistere potuerunt. Adeo terribilem spiritibus Avernibus ancillam suam effecerat Deus, ut universi à facie eius fugerent, uti sequens miraculum demonstrabit.

In regione de Campos, loco quodam Pamplega dicto mulier quædam incognitis ex causis Magicis incantationibus fascinata erat, Stygii item spiritus infelici mulieri erant certis pactionibus ac ligaminibus intra corpus adacti. Misera hæc creatura nullis exorcismis adjuramentisve iuvari unquam potuit. Vociferabantur semper dæmones se certis pactionibus huc introductos, ideoque debere se ac velle fœderatis suis, qui munimentum istud sibi tradidissent, sponsonem suam fideliter servare. Ubi ergo viderunt omnem laborem, exorcismos omnes, coniurationesque frustra esse, hanc denique mulierem energumenam Burgum & ad JOANNAM perduxere. Porro simul ac Tartarei spiritus coram sponso Christi consistere, eamque sunt intuiti, eo ipso momento fugam capessivere & dilecto Magicæ artis fascino ivere in Tartarea præcipites. Divus Evangelista Ioannes ait, quod ideo Christus Filius DEI apparuit, ut solveret opera diaboli (Ioan 2. v. 8.) Videturque quod in eundem prorsus finem JOANNAM sponsam DEUS mundo indulserit. Fascini, Necromantica præstigiæ, cæteræque eiuscemodi furfuris artes Magicæ, pura putaque sunt opera Diaboli. Nostra verò Joanna, ceu germana DEI filia, omnia

Ff 2 hæc

Magicas
ligaturas
& vincu-
la omnia
solvit Io-
anna.

Etiams
pertina-
cissima
quæq; da-
monia
Joanna
viribus
cadunt.

Magicaq; artes omnes solvuntur. hæc diabolica opera evertit, dissipavit destruxit. Nulla non Magica devotatio seu fasciatio per illam detegebatur. Nullæ non circæ potiones ac phyltra per Ioannam elidebantur, viribusque privabantur, nullæ non diabolicæ ligaturæ, incantationes, artes, & inventiones Ioannæ viribus ac potentiâ solvebantur, frustrabantur, vincebantur, eviscerabantur.

Ubi igitur læta hæc ac celebris ingentium miraculorum fama Hispaniam pervaserat, omnibus è locis ingens multitudo energum enorum Burgum atq; ad Ioannæ domū, ceu unicam salutis aram domumq; refugii confluit, dumque Christi famulam invifunt continuo in seffores gemini avernales dilabebantur, liberique iam ab Orci tyrannide mortales domos suas incolumes ac læti repetebant. Qui tunc apud Ioannam communiter versabantur, asseverant, tam ingentem eorum numerū fuisse, qui per eam à Dæmonibus liberati salvique evasere, ut si omnia, quæ acta sunt scriptis mandarentur, nullus esset scribendi finis. Præterea fatentur iidem complures ex illis obfessis fuisse inopes, atque à Ioanna domo receptos, D. vero Archi-Episcopum invictum eorum annonam, cibum potumq; filiæ suæ Ioannæ submisisse. Postremo iidem testes addunt, Christi Sponsam Ioannam semper orationi, ieiuniis, rigidisque sui mortificationibus operam dedisse, quo nimirum miseræ Dei creaturas à tyrannide ac oppressione Diaboli in libertatem vindicare posset. Notum illi sat superque erat, quod Christi

Maximus fuit liberatorum ab ea numerus.

Itaque eum sine austeritate vivere.

testimonio, certū quoddam demoniorum genus expelli non possit, nisi in sola oratione ac ieiunio. *Matth. 17. v. 20.*

CAPUT VIII.

Mater Ioanna multos vivos ab horrendis periculis, multosq; defunctos à pœnis Purgatorii liberat.

Communis est Theologorum Scriptorumque nostrorum opinio, quod Christus Servator noster ardentissimā suā oratione, quam in Olivetano horto fudit, tam vivos quam defunctos infinitorum suorum meritorum participes effecerit, ut nimirum eo pacto vivos ab omni malo in præsentī vita, & defunctos, qui in statu gratiæ è vita excessere à pœnis piacularibus liberaret. Nostra Sor. Ionna uti germana Christi Discipula eius vestigiis insticit, nusquam non cum viventibus tum in Domino mortuis auxilium pro sua virili ac possibili ferens. Iam lib. 2. Historiæ huius vidimus Sor. Ioannam in coniugali suo statu diversis magnisque in periculis miraculosè quam plurimos mortalium servasse. Nunc verò in statu viduitatis, plus quam ante charitatis opera in proximorum emolumentum exercuit; quippe quæ gravi iugo coniugii ex soluta, minus quam antehac ab eis exercendis impediretur: ea propter multa etiam in eius viduitate miracula contingere, quorum aliquot hic recensere est animus.

Degebat in hac Burgenfi Urbe Nobilis cuius nomen consulto reticemus, hic gravi oppressus ægritudine, & quidem prorsus eo tempore, quo æternæ suæ salutis cura minimè tange-

tangebatur, hærentemq; lateri concubinam domi suæ alebat tenebatq; Magna indies morbus eius viriumq; deiectio sumebat incrementa, obfistata quoque impænitentia cum periculoso morbo ex æquo inerescebat. Curabant sollicitè medicinæ Doctores communefacere instantis lethi periculique vicæ ægrotum, quo scilicet, is in tempore ad Christianam exomologesin peragendam disponeretur, at surdo fabula, ne in aurem admittere bona suadentium consilia passa. Miserandus profecto imo fatalis, ac diabolicus obstinatorum peccatorum est hic veteranus. Fit nonnunquam, ut miser quispiam ac mediastinus homuncio, dum verbera pluunt, oculos claudat, seque alapis cædi patiat; qui tamen aperire ante oculos, & ne vapulare vitare poterat. Ita prò dolor! complures agunt mortalium. In ultima vitæ linea ludunt, sicque æternæ salutis suæ jacturam faciunt. Vident ultorum iniquitatum divinæ justitiæ gladium super caput vibrari, vident iræ divinæ verber, suæq; æternæ damnationis præfissime imminere, cumque tunc essent oculi ad salutem æternam aperiendi, ad noxas contractas ac scelera sincera contritione confessioneque expianda, nei benignissimi misericordiam totis præcordiis implorandâ, omnibus his oculos claudunt, cæcoque corde ad cæcas inferni tenebras devolvuntur. In eiusmodi luctuoso deplorandoq; statu erat iam dictus Nobilis excecatus. Videbat quidem cursum vitæ suæ finiri, æternitatis incipiendum esse præforibus, nec tamen oculos mentis ape-

Miseranda
cæcitas
mortalium
& salutis
incuria.

rire voluit. At vero infinita Dei bonitas miserta est hominis istius, qui suæ ipsius animæ noluit misereri. Nobilis illa & virtutibus conspicua Domina, cuius in hac historia frequens est mentio, Catharina de Asperilla dicta, ex christiana compassione Ioannam in Carmelitarum templo adiit, amice rogans vellet mater Ioanna pro D. N. fidelissimè ac enixissimè deum deprecari, qui nunc in extrema tegula, & vitæ mortisque ageret confinio, anima vero in tam malo deplorandoque esset statu, ut cum periculo vitæ præsentis æternæ etiam discrimen adierit. Adpromisit Sor. Ioanna amicæ suæ, velle se promoribundo illo Dominum exorare, statimque ad orationem est conversa. Deinde consurrexit, animo infirmum invisendi; dum vero ecclesiam egrediuntur, continuo Ioanna obtulit, membrisque omnibus obstupescens fracta ac enervis apparuit, sed nihil hæc morata absque timore suis ambobus comitibus, D. videlicet Alphonso ac prædicti Nobili Dominæ innuit, ut eam brachiis sustentatam ad infirmi domum deducerent, quod etiam iidem præstiterunt. Cum igitur D. Alphonso primus in ædes illas introisset dictum est illi, præfatum Nobilem iam vitæ esse functum, ipsemetque conspexit Nobilis illius, perinde ac mortui cuiuslibet faciem opertam, quod intuita etiâ est jâ dicta D. Catharina, uterq; eorum non opinabantur aliud, quam eum nobilem iam fato functum, prout illis fuerat asseveratum. ramulam ergo Christi adunt, aiuntq; Mater, hic porro agendum nihil super-

Dæmones
Ioannam
enervant
adire ob-
stinatum
moribus
dum vo-
lentem.

*Præsentia
sua seu
moribun-
dum seu
morum
impenni-
entem
vitæ ac
sanitati
restituit.*

est, Nobilis quippe hic iam obiit. At verò sponsa Christi sublatis in cælum oculis ait: O benignissime Deus! Si nite me introire, non obstantibus istis omnino mihi videndus est. ò rarum nec facile visum prodigium! ut illa ad lectum accessit, momento illo movit se ille, qui iam exanime cadaver putabatur, continuoque tracto tensoque per lectum corpore, benefactricem suam Sor. Ioannam est complexus, non absque ingenti omnium, qui aderant stupore. Ioanna porrò præclara ei salutis vitæque melius mutandæ monita tradidit; illeque ita valens ac vegetus remansit. Duas uno tempore vitas per Matrem Ioannam consequutus est, non à temporali communi omnibus fato duntaxat, sed inæstimabili prorsus beneficio ab æterna morte liberatus.

Supervenerat quandoque D. Archiepisc. Ferdinando de Azevedo usque adeo gravis ac periculosa infirmitas, ut paucos intra dies de vita eius desperaretur. Tota Burgensium Urbs haud immerito magno in terrore versabatur. Erat is cuiusvis ovium Archi-Episcopalis Oviliis gregisque sui fidelis ac sollicitus Pater & Pastor. Sentiat morbum capitis universum corpus necesse est, si tamen caput officio suo tam bellè ritèque in membrorum republica fungitur, uti hic Archi-Antistes egit. Magna per moras invaletudo eius sumebat incrementa, ad extremum vitæ discrimen. Dum vero una noctiū medicinæ Doctores plurimum solliciti anxique præsentem illic agunt, famuli quoque pervigiles excubant, magnus item vulgi numerus in Palatio congregatus adest, cupientis

maximo doloris ac tristitia Optimi sui Antistitis adesse decessui. Sub horâ noctis circiter 2. intuentur infirmum Archi-Præsulem alacri lætoque aspectu oculos certum in locum immote defixos habentem, profundèque, ut videbatur, intra se spiritu collectum perseveravit, eo in excessu sat longo tempore, ut vero ad se rediit, date, inquit clarâ voce, indumenta mea mihi, sella meque seu lecticâ gestatoriam parate. Putabant medici ægræ id mentis esse delirium, aut fastale quodpiam accidens. Accedunt igitur ad infirmum, comperiuntque summo cum stupore, quod arteria rite ac expedite moveatur. D. Archiepisc. ardore noxio careat, bonoque in statu & perfectæ sanitati sit redditus. Nihilominus tamen percontantur quorsum Rmus id temporis, medioque noctis proficisci vellet? Quod ego facio, respondet ille, vos nescitis modo, scietis autem postea: Et cum dicto se vestire incipit, omnesque eum summâ perculsi admiratione spectant, deliræ mentis opinati hæc est ludibria, læsæque phantasie errores ac ludos. D. verò Archi-Episc. deorsum è cubili descendit, atque ut primū diluxit in sella gestatoria confedit, seque ad S. Ludovicum deportari fecit, quod cœnobium est Virginum ab immaculata Conceptione nuncupatarum. Advenit ergo magnâ populicatervâ stipatus, quæ insoliti istius facti causa eum comitabatur. Sacræ Virgines eum pro foribus ante ingressum cœnobii exceperunt, magnoque eum animi gaudio ei sanitatem indeptam gratulabantur, & felicitatem volebant. Ille porro singulas accurate con-

contemplatus ait: Ubinā est maiore natu Neptis meæ spiritualis filiæ Ioannæ à Iesu Maria? Domine, sacræ inquit Virgines, illa in lecto decumbit, & infirma est valetudine. Permagno id mihi dolori est, inquit Archi. Antistes, veruntamen dicite illi me hic adesse, utq; huc advenisse animo eā invisendi, si per vires licet, velit ad me deorsū venire. Id ubi infirmæ virgini est nunciatum, descendit ad cænobii portam, seq; D. Archi. Ep. stitit. At is continuo eam peramanter tenereque multis quæ inter hæc obortæ fuerant lacrymis perfusus, amplectitur. Spectabant circumstantes stupefacti omnes prorsus raram insolitamq; actionem istam, neque mysterium eius penetrare poterant, donec tandem palam est factū. Scilicet quod sponsa Christi Ioanna, cum summo sensu doloris optimi fidelisq; Pastoris ac Patris sui ferret ægritudinem, pro eius incolumitate, adeo enixe instanterq; deū sit deprecatus, ut ei tandem divina Maiestas donandam Archi. Præsuli sanitatem sit pollicita, sequentibus sanè plenissimis affectu verbis. "Euge sponsa mea, ne te ultra anxii dedas curis, ne te afflixeris. Fient omnia ut ipsa postulas. Nocte istā, Angelus tuus Tutelaris in specie ac forma habitus monastici tuæ maioris natu neptis, meo Archi. Ep. inviset nominis, eaq; visitatione ille perfectam sanitatem consequitur. Ita omnino factum est. Ubi Archi. Ep. Angelū sanatorem suum, habitu præfatæ virginis indutum conspexit, statim ad illam profectus est, ut eidem grates referret.

Ex iam recensito facto cognoscimus liquidoq; intuemur, quam grati sint amici Dei. At amabo quis ritè legitimèq; gratus est, nisi is, qui deum amat? In cætera hominum confluge amor, & quidem in arctissimo etiam necessitudinum nexu, est mercenarius, semperq; vel sua venatur comoda, vel honores favoresq; ambit, vel oblectamenta quærit, vel ut aliquod temporaneum, quod amat assequatur bonum, laborat. Porro qui suum in amore commodam quærit etiam ab amato bono alienabitur, simul ac apud aliud bonū sibi melius commodiusq; fuerit. Soli Dei amici non quærent, quæ sua sunt, veraque sunt gratitudine præditi. Hæc iam in Sor. Ioanna abunde vidimus, sæpiusque ad huc videbimus.

Memoratus ante Capitaneus Ioannes de Amezqueta, qui, ut dictum est, singularis Ioannæ amicus ac benefactor fuerat, magno tenebatur, desiderio eius effigièq; nanciscendi. Quia vero ancilla Christi ab hoc abhorrebat quam maximè, neq; unquā id fieri passa est, nunquam etiam illi Capitaneo licuit propositū assequi. Hæc tamen haud motus difficultate, convenit cum Didaco Layva, qui ut sup. pariter dictum est, eximius Pictor erat, ratione illius effigiei. Erat huic Didaco in more positū, nostrā Sor. Ioannam clam inobservateque insequi. Observabat is eius ecstases, eaq; bona usus occasione illā eā formā quā in excessu erat, effigiebat. At vero Ioanna de hoc astu valde dolenter est conquesta, solita non sine singulari suavitate dicere: Res mira! quod ego DEO auxiliante omnes astus

Ioanna
precibus
suis sub-
ito perfe-
ctam Ar-
chi. Ep. ad
mortem
egrotan-
ti sanita-
tem obri-
uit.

astus fraudesque Leviathan evadam, nullam tamen gratiã habeam, hunc Leyvam effugiendi. Denique ad hunc modum præfatus Capitaneus Amæ quæta tandem eius effigie est potit, quam etiam in urbe S. Sebastiani domi suæ summa in veneratione habebat. Evenit interea, ut coniux eius morbo lethali opprimeretur, eratq; ob supervenientium symptomatum, lethaliūmq; accidentium vehementiam tam præsens discrimen, ut medici nullū penitus ei curandæ remedium reperirent, sed omnino actum de ea pronunciarent. dum ergo in tali vitæ periculo ægra versatur, petiit prædictam afferri effigiem continēq; lux eandem affigi curavit, quo præ oculis eam haberet semper. Supervenit interim hisce maritus eius aitque ad eam: Delicium meum, quandoquidem cognata nostræ Sor. Ioannæ effigiem nunc intueris, age commendate illius intercessioni bonumque summe animum. Spero ego in benignissimo Deo, eum tibi Sor. Ioannæ precibus pristinam sanitatem redditurū. Dum hæc illa proloquitur, atque imaginem una contuetur, observat summa cum admiratione pictura à facie deorsū sudore madentē ac manantem. Accedit propius, tangit digitis, reperitque sudorem illum nec aquam oleum, sed lentam quandam viscosamq; nullius odoris materiam præferre. Non tamen in eo vis istius consistit prodigii: sed quod prorsus eodem momento temporis, quo frigidus ab imagine sudor eruperat, ita etiam in pari penitus passu ac modo frigidus infirmæ sudor, vitam ei adempturus, defierit, donec ad extre-

Miro
quodam
modo Io

tremum calor etiam omnis cessaret, & infirma ex toto iam valens ac sanacibum postulare, tantaq; ederet ac lacritate, ac si nunquam ægrotasset.

Per id tempus pietate & virtute æque ac genere Nobiles coniuges, D. Petrus de Sancomez, & D. Francisca à S. Cruce valde addicti erant ancilla Christi Sor. Ioanna. Erat is parvus ac singulariter amatus filiolus, quem & Ioanna impense diligebat, velut si proprius suus esset filius. Dum igitur hic Pusio in vico de la Calera seu Calcario forte ageret, contigit ut ferox indomitusq; equus per altum faceret saltum, seistoremq; ante pedes suos excuteret. Qui hoc intuebantur homines plurimū consternati fuere, metuentes fore, ut eques ille intreat, quippe cuius tam periculosus esset lapsus, ut necessario ei caput cum cerebro prioribus equi pedibus comminandum esset, si non ille super posteriores erectus constitisset. Mansit ergo, ut dictum, equus non sine ingenti stupore cunctorum spectantium anterioribus pedibus velut in aere pendens tam diu donec eques periculo substractus in tuto collocaretur. Continuo vero occipit præfatus exclamare parvulus: O Mater mea Ioanna! O Mater Ioanna! miraculum hoc paravit. Mater mea Ioanna, illa, illa, Equo pedes anteriores in aere continuit. Hæc porro loquentem audientes dicebant ad eum. filiule, hoc esse nequit, siquidem hic Mater Ioanna non adsuit, erit hoc tua duntaxat imaginatio. Non est ita, aiebat parvulus, quod assero ipsamet est veritas, vide ego perspicue, quod Mater Ioanna

Ioanna equitem excussum & ab equo periculum viro modo saluat.

anna in tali figura ac schemate, tali cum velamine capitis, vestituque corporis, equo priores pedes detinuerit. Verum is omnino dicebat. Etenim sponsæ Christi Ioannæ periculum istius equitis in oratorio suo fuit cœlitus revelatum: subitoque per divinam Omnipotentiam ad illius equitis salutem per aëra eo delata fuit. Quod equus Ioannæ obediit nihil mirum. Notum è sacris paginis est, omnia animantia Proto-Parenti nostro in statu innocentiae obedivisse, idque non immerito nec incongruè. Ut nimirum eo tempore quo imago & similitudo Dei vitata nondum fuerat, dominator esset omnium creatorum eademque mandatis eius subiecta venerabundè parerent. Viva Christi imago fuit Sor. Ioanna sacris roseisque vulneribus eius magnifice ornata, vivum denique Passionis eius simulachrum. Ea propter haud mirandum, creaturas cunctas ei morem gessisse, atque in Eætyo originale, feu exemplar sui Creatoris veneratas fuisse.

Præstantissimæ charitatis illius calor, non solum vivos huius mundi calefecit, sed etiam demortuorum in Christo animabus fuit solatio. Quid in purgatorio sit operata illius charitas, quodque ex pœnali carcere isto animas liberarit, postea volente deo exponemus. Ut temporum observemus ordinem, aliquid enarrabimus, quod hoc tempore contigit. Amabat supra omnem modum benignissima Ionanna nostra animas in purgatoriiis ignibus noxas vitæ huius expiantes. A juventute crevit cum ipsa magna

hæc miseratio. Curabat semper bonis istis animabus pro modulo totoque suo possibili prodesse. quantum autem in hoc beneficentiæ genere valuerit facile ex eo quod sequitur, conjicies. D. Alphonsus Marcos individuus ferè ac assiduus ubique A-chates ac Latero fuerat Ioannæ nostræ, domiq; eius propemodum semper versabatur. quodam commemorationis fidelium animarum die Culinam forte ingressus, audiebat clare ac diserte torres altâ, sed tristi ac querulâ voce ejulantes, clamantesq; "Ancilla Dei, misereat te nostri. Misericordia ! misericordia ! Hæc ille audiens, summa cum admiratione ait ad Magdalenam ancillam : quænam hæc magia est ? videtur quod hic torres loquantur. Domine, respondet famula, hocce tu miraris ? multæ eiusmodi voces hic audiuntur. Deus me custodiat ! ait ille iterum, quidnam hæc voces protendere queant ? Quærent ergo id ex Ioanna sponsa Christi, at illa humiliter cogitabat mysterii huius veritatem dissimulare & abscondere, ideoque eis respondit. forsitan teredines sunt quæ sic de incendio ignisque ardore conqueruntur. Nequaquam Mater, aiunt D. Alphonsus & ancilla, hoc vermiculi neutiquam possunt, expressas nos humanasque voces audivimus, quæ dicebant: Misericordia ! Miserationes ! Audistis hoc vos ? respondit famula D. ergo silete, & Deû pro animabus Purgatorii orate. Erat quidem ancilla D. stabiliter ac solide fundata & radicata in charitate proximi, omniumque universim mortalium, attamen primas animæ

Gg defun-

Anima purgatorii in culina Ioannæ eius operam implorant.

Cur in oratione anima defunctorum primas obtinere debeant.

Ioanna semper iis circumdabatur.

defunctorum tenebat, quæ sibi ipsis opitulari nequeunt, atque ideo nostræ opis sunt egentiores. Suum itaque capiebant miseræ animæ istæ apud Ioannam refugium in suis acerbis pœnis, quemadmodum viuentes in suis necessitatibus. Videtur id etiam notasse D. Archi-Ep. qui Spiritus eius Præses erat, ideoque consuevit dicere, Ioannam semper animabus Purgatorii, Patrocinium eius implorantibus, circumdari.

CAPUT IX.

Christus D. renovat sponsale fœdus cum Sponsa sua Ioanna. Consultatur, an ei status Monasticus præeligendus, an vero in sæculo sit persistendum.

Per sæpe in testamento veteri promisit Deus copulare sese cū natura humana, divinamque naturam simul cum humana in persona Divini Verbi, nimirum Christi veri Messia unitam indefinenter servare, imò longè arctiori, quam conjugii vinculo naturæ se obstringere. Nunc Theologi nostri Scripturæque S. Commentatores quærunt, cur Deus promissionem istam tot annorum millibus adimplere distulerit, cum tamen toties de eximia fidelitate suâ in S. paginis gloriatur? Respondet ad hoc Tertulianus (*lib. 1. contra Marc.*) Nullum opus Deum festinato agere, nec aliquid facere, quod non iam ante faciendum ordinaverit. Ita, inquit Tertulianus haudquaquam decet nos inconsulte immediateque quidquid agere. Nam quod non ante longe prævisum cogitatuque est, sæpe numero malū sortitur finem. Ab omni retro æternitate

Cur Deus tam diu Incarnationem suam distulerit.

Providentiæ suæ gubernationisque opus prævidit Deus, neque aliquid novi ordinavit unquam, quod non tota antecessit æternitas. Ita ergo benignum Numen suam Incarnationem, seu, cum natura nostra copulationem utque ad definitum congruumque tempus differre voluit. Ad hunc penitus modum gerere se Deus voluit cum sponsa sua Ioanna. In tenera eius ætate, cum vix adhuc rationis lumen in anima eius effulisset, annulo sponsalicio manusque stipulatione tanquam sponsus sponfam suam sibi subarrhavit, copulationem vero totis 40. annis distulit. Tandem in statu viduitatis eius, sponsonem suam sequenti modo renovare voluit & constabilire.

Dum Sor. Ioanna quadam vice opere manuum in Oratorio suo occuparetur, subito & prorsus inexpectato extra se mirabiliter fuit rapta. Vidit in ea ecstasi se à glorioso Patriarcha Ioseph manu prehensa in totius curiæ celestis conspectum deduci. Medius inter Gloriosos hosce Aulico confedit Christus Rex Regum in præcelso ac sublimi throno. Ad dexteram eius erat Regina cœlorum decore ac gratia inexplicabili modo exornata. Spiritus cœlestes comparebant corusco lumine fulgidi undique Divinæ Majestatis thronum stipantes, assistentesque ceu fideles rerum administri, Vasalli, ac subditi in conspectu sui Regis ac Domini. Aderant item veteris novique testamenti Divi, Patriarchæ, Prophetæ, apostoli, martyres, cōfessores, virgines, cuncti præ eminentiæ suæ insigniis magnificè

Ioanna in calce abripitur.

ficè exculi. Aspiciebat Sor. Ioanna maxima cum admiratione cœlestem illā civitatē Hierusalem, totaq; in contemplanda eius gloria & maiestate, decore ac magnitudine fuit absorpta. Nusquā non oculi eius reperiēbant singularē voluptatem, præq; eius dulcedine mentis excessū. Conspexit inter hæc Reginā cœli Mariam cum spiritibus Angelicis aliisq; Sanctis ac Electis Dei ante Christi servatoris nostri Majestatem ad solū usq; se inclinantem, omnesque humillime orantes, velletjā nunc complacere sibi in renovanda confirmādaq; desponsatione, cuius vigore ante hæc suæ majestati complacuisse cum hac famula sua tanquam sponso pacisci seseq; eidem despondere. Posteaquam igitur cœli indigites finem orationi suæ imposuere, divinū vultū suum Christus D. ad sponsam suam Ioannam convertit, eamq; amabiliter contuitus "Filia inquit, postulario amantissimæ matris meæ, & præces Angelorū sanctorumq; meorū "mihi perquam sunt grata. Voluntatis meæ est, ut quam ocyssimè tuo copulemur, tuq; sis Spōsa mea. Post hæc extorto brachio velut spōsus, manum suam Sponsæ suæ porrexit ad confirmandā desponsationem inferuitq; eius digito, ad cœnobii monumentum tres celatos annulos, qui unā desuper pretii inæstimabilis gemma connectebantur. "Hic, aiebat Divinus sponus, est sponsalitiæ tuæ dotis ac subarrhationis thesaurus, quo SS. Trinitas te hodierna die ditat. Cælestis meus Pater tradit primū annulum tibi, ad indicē-

"dam potentiam, qua te exornat. Ego tibi dono alterum insignum sapientię qua te illumino. Tertium tibi dat Spiritus S. quo charitate dei flagres & absumaris. Lapis pretiosus, qui tres hosce ānulos connectit, & in unum conjungit, inuit incendium perfecti amoris, qui nos ambos velut perfectos amatores verosq; conjuges copulare debet. "Filia mea, sponsio mea tecum tanquam sponsi coniunctionis hęc confirmata est; jam tu mea es, & ego tuus. Post suavissima divini spōsi dicta, continuo tota cælestis civitas omnem suavitatis dulcedinisque modum superante symphoniā musicoque concentu repleta insonuit. Divi Cœlites atq; Angeli Dei laudes modulabantur divinas quasi Paradisiacæ Philomelæ, festum hunc lætūq; desponsationis diem, in jubilo ac voce laudis gratiarumq; actionis celebrantes. Ut porro Ioanna à sublimi hac ecstasi ad se rediit, viditque se in Christo velut Sponsam esse copulatam, in consideratione tantæ gratiæ, ingenti exarsit desiderio Religiosæ vitæ amplectendæ, quod videlicet ceu vera Sponsa, sponsi sui cælestis totā se dicare sacrareque servitio posset. Sed neq; exinde ullā usquam pacē in sæculi turbis reperire potuit. Quod equidem mirandum non est. Lustremus modo ad Divinum lumen orbē terræ, non aliud nobis mundus, quam fœdū quoddā olidūq; Nosocomiū ægris miserisque mortalibus plenum videbitur. Quisque de suis malis queritur, nullus tamen est toto orbe, qui perpetua catenataque mala

*Ioanna
castum
cū Christi
sto con-
nubium
confir-
matur.*

*atque ob
id cælestis
Curia
gaudium.*

*Pax in
mundo
nulla.*

*Quid sit
ille.*

la effugere queat. Instabile, inquietum, infidum mare est mundus, ubi summa quæque felicitas ruinam & interitum expectat. O munde fallax, ô impostor, ô seductor! Qui te per illustrationem Divinam cognoscit, nullam in te pacem animo suo operiet. Habemus in sacris paginis (*Gen. 8. v. 9.*) quod Noë durante universali cataclysmo, ex arca columbam emiserit, quæ tamen mox iterum in in arca refugium suum quæsiuit. non poterat illa in vasto illo inundantiu aquarum Oceano locum suis pedibus reperire. Ita penitus accidit omnibus illis, ait D. Ambrosius, qui mundum istum in veritate cognoscunt. Sic per omnem modum etiam innocentissimæ columbæ nostræ Sor. Ioannæ accidit. Inspexit illa ad divinam lucē intimas mundi fibras, neque aliud intus deprehendit, nisi amarissimas saluginis undas & insanos turbulentosque fluctus. Nullam hic pedes eius capere quietem poterant, toto anhelabat desiderio, & volare ad Cœnobiticæ vitæ arcam. Volationem hanc suam protinus aperuit spiritalibus suis Patribus. At ii in diversas abiēre opiniones. Omnes quidem insimul optimo animo spiritali filiæ suæ addicti fuerant, eiusque salutem & quietem unice procurare satagebant, sed in vocationis causa non unius erant mentis, bona voluntate quidem cohærentes, at intellectu in diversas partes scissi.

Reverendissimus P. Generalis Discalceatorum Carmelitarum, qui hoc tempore in civitate Burgensi erat, opinabatur famulæ Dei nihil novitatis incipiendum, sed in suo præ-

senti statu permanendum esse, extra controversiam est, aiebat ipse, quod in claustrali vita statumque coniunctio animarum cum divino sponso, summa salus summaque perfectio habeatur, haud tamen Deo est placitū omnes homines hac viâ ducere. Si omnes mundum deserere, Monasticamque complecti vitam debent. Cunctis mundus spoliaretur virtutibus. Mulier sancta, est mundo instar Solis lucem spargentis, qui coruscis vitæ exemplaris radiis omnes lætificat, illuminat, accendit. S. homo in sæculo suis alios virtutibus excitat, doctrinis instruit, bonis operibus suis corroborat. Sor. Ioanna in urbe hac, & pro hac urbe est nata, ac velut sol exorta Burgensibus, etiamne è re aut commodo Burgi videatur tam præclaro lumine, tamque fructuosa operatione illud privare? An non Christus D. asseverat, neminem accendere lucernam & ponere eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt? *Luc. 11. v. 33.* Deus ex benignitate sua tam lucidam istam facem in hac civitate accendit, & super candelabrum locavit, ut tota inde civitas illustretur, ergone subtrahendumne urbi hoc lumen est, & infra modium Cœnobii recondendū? Ut taceam quod ancilla D. in moderna plus quam 56. annorum ætate, tot tantisque morbis ac virium defectionibus, Monasticæ vitæ rigorem perferre neatiquam posset, quæ nunc vix consistere pedibus, neque usquam sese movere valet. Quonam pacto ei foret possibile in hoc tantopere fractarum imbecilliumque virium

Vocationem
ad Religionem
suis moderatori-
bus pandit.

rium statu Monasticis conventibus, diurnisque pariter ac nocturnis chori muniis officiisque præsentem interesse? Cum tamen sit necesse monasticas functiones rite accurateque obiri, maxime à moniali, quæ ut Sor. Ioanna maioris perfectionis ergo Monasticen præeligit. Adhæc præ magna rerum inopia, nulla ei dos suppetit, nullum vero est Cœnobiū, quod adeo annosam infirmamque mulierem gratuito suscipiat. Quapropter, differebat P. Generalis, eius ego sum omnino opinionis, non esse æquum aut conveniens, ut Sor. Ioanna statum permutet. Deus eam hucusque in sæculo specialibus auxiliis favoribusque copiosis benedixit, ac proinde dubium esse nequit, divinæ voluntatis esse, ut in sæculo permaneat.

Decade
diverse
consul
tantiam
senten-
tia.

Alii quidam præcipui ex Ordine Carmelitano Patres, audire quidem magnā reverentiā differentis Patris sui Generalis opinionem, haud tamen in eandem cum eo sententiam ire poterant. Fuere hi longo tempore Ancillæ Christi Vitæ spiritualis rectores, ducesque, qui spiritum illius funditus penetrarunt, cognoveruntque, uti periti eius vitæ Magistri, Sor. Ioannæ vocationem ac tractum ad Monasticam vitam non esse humanam propensionem animique inclinationem. Sed divinam omnino vocationem, atque ita per facile eis erat adducta in contrarium argumenta evertere. Certa quidem, differebant isti, notaque passim est veritas, non omnes homines uno eodemque modo ac viâ à deo duci, neque voluntatis esse divinæ, ut omnes

eius famulæ Monasticam vitam complectantur. Nihil tamen seciūs voluntas eius est, ut Sor. Ioanna Monasterium introeat. A primis infantia annis vocata fuit ad vitam Cœnobicam, nunc vero longe fortius à Divino Spiritu impellitur, ad mandandam executioni suam vocationem. Quis nunc humana ratione nixus divino huic instructui obnitens velit? Splendor sanctitatis eius maiore ex abdito Cœnobii fulgore radiabit, quod facile solis atque lunæ paradiamate comprobabimus. Utrumque hoc luminare Deus ad totius terrarum orbis commodum condidit, non tamen ea in terris defigere voluit, sed superne in sublimi æthere, ad terram tanto melius illustrandam. Paupertas & infirmitates eius atque iam devexa possint quidem considerationem non parvam movere; at apud Deum nihil est impossibile, qui ei voluntatem dedit, etiam vires tribuet, omniaque diriget ad optatum finem. Ad hunc modum animis opinioneque scissi PP. Discalceati erant, neque in puncto Ioannæ vocationis quidquam statuere poterant. Ubi multi rectores sunt diversa sentientes, illic in regimine difficultates oboriuntur. Duos olim Electo populo suo Præsides dederat DEUS, Moysem scilicet & Aaron Regiusque vates canit DEUM deduxisse sicut oves populum suum in manu Moyfi & Aaron: non ait in quatuor manibus, sed una manu, nimirum ad innuendum, in voluntatum animique sensuum utriusque Rectoris concordiam. Quod ve-

rò Ioannam nostram atinet, post multas consultationes, unanimi tandem consensu decretum, ut monasticam vitam deserto mundo præelegat.

CAPUT X.

Vocatio Sororis IOANNÆ magnâ contentione disceptatur, queriturque an Carmelitarum Discalceatarum, an vero Clarissarum Ordo illi sit eligendus. Seraphicus S. P.

FRANCISCVS litrem illam dirimit.

Olim tempore Danielis Prophetæ Angeli DEI non fuerunt unius mentis. Agitabatur quæstio an populus Israëliticus è captivitate Babylonica liberari, suasque repetere terras debeat. (Dan. 10. v. 13.) Differebant sententiis Angeli, opinabantur quidam è re bonoque populi eius id fore, aliis è contra illud improbantibus. Dissidebant concertabantque opinionibus viginti & uno diebus. Tandem Seraphicus Angelus Michaël in DEI nomine, quæstionem eam dissolvit certamenque diremit. Apprime accomoda est figura hæc eorum, quæ nunc asseremus. Ventilabatur quæstio an nostræ Sorori Ioannæ Carmelitanarum excalceatarum, an vero Clarissarum ordo esset amplectendus. Reverendissimi Patres Discalceati, qui velut Angeli DEI iugiter in conspectu eius assistunt, non erant unius mentis. Puta-

*Calitum
etiam
quandoq;
mentes
opinionem
dissident.*

bant aliqui convenientius fore, si Soror Ioanna Carmelitana fiat, alii sentiebant contrarium, asseriebantque eam ad Ordinem sanctæ Claræ vocatam esse. Ambæ hæ partes multis diebus inter se opinionibus dissidebant. Ad extremum Seraphicus P. D. Franciscus DEI nomine certamen diremit. Priusquam tamen diffinitoriam eius sententiam audiamus, volumus utriusque concertantium partis sententias in medium adducere.

Patres illi, qui Sororem Ioannam ad Discalceatos vocatam censebant, vocationem eius extimâ solum, uti dicimus in cute nudaque superficie contemplantur, externaque istâ inducti specie, interiorum etiam exinde vocationem arguebant. Disserebant porro Nobilem hanc plantulam cultura suâ adolevisse, quæ si in alium transplantetur Ordinem, statim à consuetu suo quietis loco, soloque fructifero emovebitur, atque in terram transferetur. Notum satis perspectumque est, arbores transplantatione infructuosas facillè reddi. Nostro, aiebant, in Ordine ancilla Domini dignos pœnitentiæ atque virtutum fructus protulit, at verò in altero forte fieri posset, ut non ita fructuosum sit spiritus eius germen. Adhæc ut filia quæpiam Ordinem, in quo educata est, deserat aliumque amplectatur, aperta est ingratitude, quæ non à verò sanctoque, sed potius à malo spiritu provenit, Ob has itaque Pa-

*Argu-
mentum
pro
Ioa-
na in
Carmel-
itarum
Ordinem
inducta
da.*

tres

tres hi tam erant in suo sensu pertinaces atque immobiles, ut palam Ioannæ denunciarent, etiam atque etiam videat quid agat, neque certam propter incertam vocationem deserat, tentationique huiusmodi apud se locum indulgeat. Nec hisce contenti, etiam Cognatos necessarios atque amicos eius alloquebantur enixè orantes, vellet Sorori Ioannæ omni possibili modo persuadere, ne veram certamque ad Carmelitanas exalceatas vocationem deserat. Quibus accedebat incessabilis instantia, earundem Carmelitanarum Cœnobii sancti Iosephi in Burgos. Piæ istæ Virgines ingenti tenebantur desiderio Ioannam ceu peculiarem DEI amicam suo Ordini sacræque Domui inferendæ, urgebantque ac stimulabant Ioannam nostram missitatis partim litterulis, partim aliis hominibus internunciis, ad habitum Monasticum apud se induendum.

Verum Patres illi, qui hætenus ad perfectionem spiritus fuere duces, longis multiplicibusque experimentis & sollicita inquisitione manifesto agnovere eam ad Ordinem sancti FRANCISCI vocari, atque ita postulabant à Joanna spiritali sua filia, ut veræ huic vocationi constanter in hæreat eique morem gerat. Præcipuus eius rei zelator inter hos Patres erat Reverendissimus Pater Petrus à Matre DEI Ducis de Medina de las Torres Patruus, Excalceatorum Car-

malitarum Burgenfium Prior, ac famulæ Domini Joannæ Consciæ arcanorum arbiter, vir nobilitate, doctrinâ, sanctitate ac sapientiâ unus è nominatissimis celeberrimisq; sacri huius Ordinis viris. Prudens iste doctrinâque eximius Prælati, qui animæ suæ lucem ab omni nubilosa affectione puram reddiderat, facile vocationem Joannæ dignoscere poterat. Quare Ancillam Domini sequentibus verbis egregiè animavit. Nullum est dubium filia, inquit ille, Vocationem ad Ordinem sanctæ Claræ, quæ à primâ infantia constanter in tuo refederat pectore veram germanamque esse. Quod ex DEO est firmum, fixum & constans est, quod vero non à DEO, sed ab humana forsitan inclinatione pervenit, instabile est, facileque à contraria affectione eliditur ac perfumit. Ad hæc clara satis manifestaque nobis DEUS dat indicia, suâ hanc voluntatem tuamq; vocationem esse, quâ sat iam perspectâ, suafun- culis humanis fermunculisque à re- cto nobis viâ tramite, haudqua- quam in transversum est abeun- dum. Vocatio ad Carmelitanas sola externa specie, non verò so- lidâ veritate nititur. Patres illi, qui hanc tuentur partem, ac om- nino evincere nituntur, nullam tui spiritus habent notitiam. Nam quid ad rem facit, quod nos te in vitâ spiritus atque virtutum e- ducaverimus, si non Altissimi Spi- ritus te ad nostrum Ordinem vocet? Quod quanti- que velut juvenes plan- tulæ

*Argumē-
ta pro
Ioannæ
vocatione
ad Clarif-
sas.*

tulæ in Sacris Domibus Claustrif-
que educantur, qui tamen ad alium
Ordinem vocantur à DEO, in quo
floreant, frondeant, fructumque fe-
rant? Quæ infidelitas aut ingrati-
do esse queat, veram præ falsa vo-
cationem eligere? Relationis lu-
men ubivis ductor noster sit oper-
tet. Magis porro rationi est con-
sentaneum, DEUM sequi potius
quam homines. Itaque, Filia
mea, ne audias id, quod homines,
sed quod Divina tibi vox loquitur,
nimirum ut Cœnobium Divæ Cla-
ræ præeligas.

Hoc rerum statu JOANNÆ
nostræ mens hisce diversa sentien-
tium opinionibus, veluti Cym-
bula medio Oceano pugnantibus
ventis agitata impugnataque fuit.
Crux, ut appellant, de Tariffa
mare navigantium asseveratione,
toto pelago omnium Scyllarum at-
que Charybdum est periculosissi-
ma. Nautæ quoque vectores ac socii
navales crucem illam plus extime-
scent, quam alias alibi maris scopu-
los, cautes Syrtisque. Eâ in ora
Oceanus ac mare mediterraneum
invicem cœunt ac miscentur, atque
in duo brachia divisa, crucem eo
pacto efficiunt, dum nimirum am-
bo se mutuo violento prokursu per-
rumpendo in crucis modum secant.
Ingentem hoc pugnam efficit, op-
pugnantque se mutuo duo maria,
horrendo undarum sese colliden-
tium fremitu, infanoque surgen-
tium fluctuum furore. Prædictæ

contrariæ opiniones, pari fere mo-
do oppugnabant animæ Sororis
nostræ JOANNÆ cymbulam,
crucemque in corde illius efficie-
bant. Pugnant in ea mutuo
humana propensio, & divina voca-
tio. Naturalis inclinatio cor eius
trahebat ad Carmelitanas; at ex
adverso vera vocatio ad Clarissas.
Nuncium Carmelitissis remittere,
erat naturæ contrarium, illis non
sociari Divinæ gratiæ repudium.
In hac turbida turbataque concer-
tantium invicem diversorum affe-
ctuum Charybdi dum volvitur,
tandem visendum se JOANNÆ
nostræ præbuit optata stella maris,
Divus Pater FRANCISCUS, S. Fran-
cum sancto DOMINICO, & glo-
riosa Virgine CATHARINA Se-
nensi. Quamdiu, dicebat san-
ctus FRANCISCUS, delibera-
bis, atque inter utrumque flu-
ctuabis? An incognitum tibi, quæ
ratione ab infantia tua, primoque
rationis atque intellectus luminis
exortu, mihi pollicita es, fore ut
Filia mea sis, & qualiter ego Di-
vina ordinatione; uti verus Pater
semper tui curam geram? Quid
ultra moraris? Itane tuæ mihi factæ
promissionis, quidque mihi de-
beas, es immemor? Nunc ego à
Christo Domino nostro ablegor
ad te, scrutare diligenter memoriæ
tuæ recessus & vide, an vera sint
omnia quæ dico. Expendit animo
suo ancilla D. jam dictum sermonem
S. FRANCISCI, atque velut
è gravi somno evigilans respondit:
Mi

„Mi Seraphice Pater, omnia quæ lo-
 „cutus es, recognosco vera esse, quo-
 „niam vero in tenera id ætate pro-
 „misi, putabam non obligari me ad
 „implendam promissionem. Filia
 „mea tu ac tui similes non debent
 „morâ temporis impediri se finire
 „ab exequenda promissione, ad
 „quam dubio procul semper obli-
 „gantur. Satis tibi notum est, quali-
 „ter Christus D. cum te sibi despon-
 „saret, S. Dominico, S. Catharinæ Se-
 „nensi, nec non & mihi te tradiderit.
 „Ego muneri meo uti Pater, Cha-
 „ritate Paternâ satisfeci, jam res in
 „eo est ut & tu obligationi tuæ, sicut
 „filiam decet, satisfacias. Hæc ad-
 „monitione Sor. Joannæ sui erroris con-
 „victa, culpam agnovit, ignoscique si-
 „bi eam petiit, Sanctique etiam li-
 „benter ignovère, & datâ ei benedi-
 „ctione videri desierunt.

Tali modo confirmata Venerabi-
 lis Virgo nostra, Cœlestem suū spon-
 sum sequi, atque S. Francisci Ordinē
 ingredi constituit. Ne verò quid-
 quam non conscio ac dirigente P.
 suo Spirituali fieret, egit cum præ-
 dicto A. R. Patre Petro à Matre DEI,
 qui etiam hac in re filia suæ Joannæ
 eâ ope ad fuit, ut continuò ad Mona-
 sterium S. Francisci Burgi se contulerit,
 Patrēmq; Provinciale cū aliis
 Provinciæ Patribus allocutus, om-
 nibus eis nixam gravissimis ratio-
 nibus filia suæ spiritualis vocatio-
 nem exposuit. Quod nimirum sum-
 mâ devotione atque affectu ab ip-
 sa infantia D. Claræ Cœnobium
 dilexerit, singularique sit veneratio-
 ne profecuta. Præterea addens com-
 plures quidem suæ Religionis Pæ-

tres fuisse conatos Sor. Joannam ad
 Carmelitanas perducere, eam verò
 aliud non velle, quàm ut S. Francisci
 filia efficiatur, quoniam humanus
 iste Seraphinus semper Pater ejus
 extitit. Postremò adjicit intellexisse
 Matrem Joannam, quòd S. Claræ
 Moniales nullam ab ea dotem ex-
 petant, prout pariter nec Discalcea-
 tæ Carmelitanæ petierint, cùm affa-
 tim perspectum palamque sit omni-
 bus, Christum D. Joannam tam exi-
 miis ditasse virtutibus, ut eæ non im-
 merito divitis opimæque dotis loco
 sint habendæ. Denique postulabat
 memoratus P. Petrus, velint Rever.
 Patres efficere ut res hæc, quàm fie-
 ri potest ocyssimè, ad optatum fi-
 nem perducatur, ne prorelatio ac
 mora incommodo forsitan alicui sit
 ac impedimento. PP. Franciscani
 ubi vident fortunam istam sine ullo
 suo labore & cura ultro sibi venire
 obviam, magnas habuère R. P. Petro
 egèrequè gratias, receperuntque se
 omnia secundum mandatum ordi-
 nationemq; ejus perfecturos, postu-
 lantes tamen, ut ipse velit bonum
 istud opus suamet propriâ media-
 tione & operâ ceu paratius promo-
 vere, donec optatum exitum sortia-
 tur. Patri quidē Provinciali Recol-
 lectorum, Burgi opus illud non licuit
 conficere, peregit, illud tamen simul
 ac Monasterium S. Dominici attigit,
 uti ex hisce patentibus apparet.

„ F. Franciscus Andres de la Torre, *Patentes*
 „ Lector Jubilatus, S. Officii assessor, *litteræ de*
 „ Minister Provincialis ac servus hu- *suscipi-*
 „ jus Provinciæ Burgensis, Regularis *enda à*
 „ Observantiæ & Ordinis S. P. N. *Clarissis*
 „ Francisci, Rever. Dominæ Abba- *Joanna.*

Hb

„tillæ

„filia Monasterii S. Claræ in Burgos
 „salutem ac veram pacem in D. N.
 „JESU Christo. Virtute hujus Re-
 „scripti, quod nomine nostro sub-
 „scriptum, magnoque Officii nostri
 „sigillo munitum est, concedimus
 „Rever. Dominæ licentiam, quod
 „in Monasterio vestro S. Claræ con-
 „suetum Ordinis habitum tanquam
 „Choralis Soror suscipere valeat Jo-
 „anna Rodriguez à JESU MARIA,
 „vidua & Civis Burgenlis, & quo-
 „niam non incognitum est nobis
 „prædictam Joannam Rodriguez
 „sufficientibus mediis ad consuetam
 „dotem, quam aliæ filia afferunt
 „solvendam: destitutam esse, ve-
 „stroque Cœnobio grave non futu-
 „rum bene memoratam Joannam
 „gratis sustentare. Ea propter vo-
 „luntatis nostræ est, mandamusque
 „ad Coronam vobis augendam in
 „virtute Spiritus Sancti ac Sanctæ
 „Obedientiæ, ut præcedente habi-
 „tatoque assensu Conventualium So-
 „rorum, prædictam Joannam Reve-
 „rendissima Domina suscipiat, &
 „absque, eo quod aliquam dotem
 „afferat, aut in sumptus aliquos
 „quidquam expendat, usitato habi-
 „tu Ordinis donet. Si tamen spon-
 „te propria dare aliquid aut impen-
 „dere velit, hoc & nihil amplius
 „acceptetur. Hortamur quoque in
 „Christu JESU cunctas Cœnobii
 „vestri Sorores, velint sæpe dictæ
 „Joannæ consuetam Sororiam ex-
 „hibere charitatem, in considera-
 „tione singularis amoris affectus-
 „que, quem erga Monasterium ve-
 „strum antehac jugiter gessit & de-
 „monstravit, ac etiamnum gerit.

„Hæc Sororia in invicem charitas
 „proculdubio grata acceptaq; DEO
 „erit. Datum in Monasterio nostro
 „de Matre DEI & SS. Angelorum,
 „quod dicitur S. Dominici, in vico
 „lapideo. 28. Febr. 1626.

F. Franciscus Andres de la Tor-
 re, Minister Provincialis Minorum
 Hæc patentes jam dictus P. Pro-
 vincialis Epistolæ inclusit, atque
 Admodum Rever. P. Petro à Matre
 DEI Priori Carmelitarum Discal-
 ceatorum Monasterii in Burgos
 transmisit. Epistolæ porro erat te-
 nor ut sequitur.

Admodum Reverende P. Prior,
 „Ante omnia excusatio jure mi-
 „hi deponenda est, quod Burgo tam
 „prope excesserim, nec ante Ad-
 „modum Rever. Patris Vrx ad disces-
 „sum benedictione munitus fue-
 „rim; spero tamen ægrediturines
 „meas tenuesque vires, quæ illo me
 „honore ac valedictionis consola-
 „tione privarant, mihi patrocina-
 „turas, quandoquidem ordinanti-
 „bus ita Medicis, actutum aura mi-
 „hi melior quærenda fuit. Benignis-
 „simo DEO sint æternæ grates,
 „quod medium istud non malè ver-
 „terit, quippe qui nunc aliquantò
 „comodiore utar valetudine. Oro,
 „sua Adm. Rever. Pras velit memo-
 „ri suo animo filiaque sua Joannæ
 „orationibus me insertum gerere.
 „Patentes hæc ante meum ex urbe
 „discessum minimè confeci, quippe
 „qui hic non longè à Burgo degam,
 „illic verò res ista longius protelata
 „fuisset. Nunc verò quia virib⁹ pol-
 „leo, ne bonum hoc opus diutius dis-
 „feratur, eas edere, atque A. R. Pri
 „Vrx

„Vra transmittere volui, ut is nimi-
 „rum tanquam Superior, cuncta ad
 „Divinæ voluntatis normā ordinet
 „atq; dirigat; Qui servet ac custodiat
 „A. R. P. secundum vorū meum in o-
 „mni prosperitate ac salute corporis
 „ac animi Naxerā Imā Marty 1626.

Admodum Reverendus Prior Di-
 „scalceatorum Burgensium acceptis
 „præfatis patentibus, abiit ad su-
 „mendam cum Spirituali filia sua Io-
 „anna mutuo animi læticiam, & post
 „perlectas hæcæ patentēs ait: Filia
 „mea, ex hisce omnibus facillē co-
 „gnoscere possumus, quam acce-
 „ptum Optimo Deo sit propositum
 „nostrum, dum scilicet ad hunc fi-
 „nem corda omnium Divinā suā vir-
 „tute permovet. Agamus Majestati
 „suz pro isto collato tibi beneficio
 „& favore humillimas gratias, vi-
 „vamusque in bona spe certaue fi-
 „ducia, quod principium felix, me-
 „lior fortuna, exitusque vocationis
 „tuæ sequetur. Hisce filia mea, esto
 „Deo commendata, ego nunc abeo,
 „quod restat, dispositurus & confe-
 „cturus. Abiit ergo ad R. P. Matthæ-
 „um de Montoya ex-Provincialem i-
 „stius Provinciæ, nunc verò Guardia-
 „num PP. Franciscanorum in Bur-
 „gos, traditisque eidem patentibus
 „litteris, instanter precatur, ut eas
 „quantocyus loco suo insinuet. Hæ-
 „bat is P. Guardianus sublimem de
 „Ioanna opinionem, ingentique tene-
 „batur desiderio, ut ejus propositum
 „ex voto flueret & finiretur. Eo ita-
 „que adhuc die adiit Monasterium
 „D. Clara, curavitque Reverendam
 „Matrem Beatricem de Sandoval
 „Antistitem evocari. Illa verò mox

jussit conventum Capitularem om-
 „nium Choralium Monialium Soro-
 „rumque institui P. Guardianus bre-
 „vi proloquio usus. deinceps Provin-
 „cialis patentes mandatumque per-
 „legit. His peractis, universa congre-
 „gatio concorditer petiit, ut sine dila-
 „tione suffragia ferantur, quapropter
 „statim albæ atræque fabæ sunt alla-
 „tæ, & postquam una quælibet Soror
 „Choralis fabam suam injecisset, iis
 „numeratis apparuit Joannam om-
 „nium suffragiis lectam. Protinus er-
 „go actus illius & electionis testimo-
 „nium est exactum, quod nimirum
 „omnes Conventuales summo gau-
 „dio & unanimi consensu Ven. Virgi-
 „nem Joannam à JESU MARIA in
 „Choralem Sororē ac Monialem, &
 „quidem absq; ulla dote aliisq; sum-
 „ptib; atq; impendiis fieri solitis ele-
 „gerint, quinimò quod se obligarint
 „universæ, Joannæ de omnibus neces-
 „sariis ab se abundè provifum iri. Læ-
 „tum istud nuncium, ubi Ancilla D.
 „percepit, in terram prostrata, Divinæ
 „Majestati agebat gratias, non mul-
 „tis quidem verbis, sed calentibus
 „plurimisque defluentibus lacrymis.

CAPUT XI.

*D. Archi-Episcopus consultat de voca-
 „tione Sororis Joannæ, tandemq; reperit
 „eam verè ad Clarissas vocatā. ultimā vi-
 „q; ea de re pronunciat sententiam, ni-
 „mirum Sor. Joannā à JESU MARIA
 „Clarissam fieri debere.*

IN principio creavit DEUS verbo
 „Cælum & terram (Gen. 1. v. 26.)
 „Cum autem creare hominem vel-
 „let, tres Divinæ personæ prius eā de
 „re consultarunt, occupabanturque
 „ad hominem in multiplici magnā-
 „que

*Ioanna
 „omnium
 „Sacrarū
 „Virginū
 „votis in
 „Clarissam
 „adlegi-
 „tur.*

*Nihil
grande
inconsul-
tè incipi-
endum
exemplo
DEI.*

que prerogativarum excellentia & decore efformandum. Ratio hujus, ait Tertullianus de Resurr. Carn. c. 6. & de Captiv. Baptiz. est, quia magnum ac præcipuum opus est homo, cujus respectu ceteræ terrestres Creaturæ parvi sunt habendæ. Idcirco benignissimus DEUS absque consultatione omnes alias condidit creaturas, hominem verò inconsultò creare noluit. Novimus equidem & est fidei articulus, incomprehensibilem omni sciãque DEI providentiam nullo egere consilio, nihilosecius tamen in creatione hominis DEUS omnipotens id eam nobis exhibere voluit, ne sine consilio ac temerè res magnas aggrediamur, Res magna ponderisque permagni erat, ut una jam annis provectora, tam virtuosa, tamque sanctitate ubivis clarissima Virgo, qualis Joanna nostra erat, Ordinem in quo educata fuerat, post haberet, alterumque amplecteretur. Ideoque D. Archi-Episcopus, tanquam prudens ac fidelis Pastor, nihil sine provida circumspectione & consilio statuere voluit, prout Caput istud declarabit.

Eo tempore, quo Patrum nonnulli circa Joannæ vocationem animis opinionibusque concordare non poterant, D. Archi-Episcopus Madriti morabatur in Aula Regis, gravissimis distentis negotiis; durante tamen adhuc dum eo opinionum certamine Burgum appulit, continuoque suam spiritualem filiam in-visit. Joanna porrò ut fidelem suum Patrè conspexit, perinde gavisã est, ac si nova ei lux oboriretur, tenebræque omnes ac nubila ejus anxietate

tū ad lumē istud fuere dispulsa. Sincerè itaque totum ei cor suum enudat, enarratque, quid interim venerit, quo pacto nimirum D. Franciscus ei apparuit, vocationemque ad suum toto Orbe præstantissimum Ordinem sibi denunciãrit. Ex opposito verò repugnantiam quorundam Patrum, uti & instantiam Discalceatarum, ac postremo quòd à Clarissis suscepta sit. Addebat porrò etiam Rever. D. noī suæ haud obscure esse, qualiter hæc vocatio ab infantia secum creverit, atque hæctenus nunquam in anima sua emarcuerit, neque aliter se intelligere, quam unicam hanc esse voluntatem DEI. Nihilominus tamen, quicquid ageret aut omitteret, in manu Rever. D. statuere, nec suam se opinionem, sed illius in omnibus ductum sequuturam. Filia respondet D. Archi-Episcopus, video equidem nunc, magnas te habere rationes vocationem ad Ord. S. Claræ, veluti veram Divinamque vocantis DEI vocem sequendi. Verum in re tanti ponderis, in qua plurimum est situm, cautè nobis est incedendum. Præcipitatio in rebus magnis, magnæ sæpenumero est tristitiæ luctulæque causa. Diu deliberandum, quod semel faciendum. Ora filia, DEVM, ut nos illuminet, ad SS. suam voluntatem exequendam. Hisce illi valedicto D. Archi-Ep. sine dilatione in propria persona, abiit ad S. Joannem, ad S. Paulum, & PP. Soc. JESV. In hisce tribus locis, summo studio conferebat cum præcipuis & doctissimis ferè omnium, qui totã Hispaniã id temporis reperiri poterant

*Archi-
Ep. cum
præcipuis
viris con-
sultat de
vocatione
Joannæ.*

rant viris. Tamen si ergo nullus de altero sciret, omnes tamen unius future sententiæ, scilicet vocationem ad S. Claram veram germanamque esse Matris Joannæ vocationem, cui parere eam sit necesse. Videbatur itaque Spiritu S. istorum Patrum ore responsa dedisse. Quia tamen PP. Discalceati contrariæ sententiæ, mordicus immodicòq; fervore primæ suæ opinionioni inhærebant, durante hoc sententiarum conflictu, medias seu neutras D. Archi-Episcopus partes tenuit, cum spe, brevi Providentiam Divinam huic negotio bonum finem imposituram. Hæc autem ubi Sponsa Christi Joanna vidit, è re sua putabat fore, si fundamentalem declarationem suæ vocationis scripto comprehenderet. Scripsit itaq; D. Archi-Episcopo in hunc modum.

JESUS MARIA sint in anima Rmi Domini.

„Pater noster Prior mihi copiam „hesternarum litterarum exhibuit. „Vocatio mea ad Clarissas hæc est. A „sexto ac dimidio pueritiæ meæ an- „no, Christus D. per gratiam suam „(quam Rmus D. scripto contentam „habet, ac proinde non est iteratò e- „am præscribi necesse) Seraphicum „meum Patrem D. Franciscum Pa- „rentem, Nutritium, Magistrumque „mihi constituit, qui etiam ab illo „momento usque huc, non attentâ „meâ malitiâ, me nunquam dese- „ruit. Desiderium, ut Clarissâ fiam, „apud me semper crevit: & ad hoc „me Christus impulit, uti etiâ nunc „semper adhuc impellit. Hactenus „verò id ego facere distuli, timore, „ne malignus hostis vanâ me gloriâ

„tentet, si nimirum ego tam misera- „bilis virtutisque expers creatura „ad collocutorium evocarer. Hujus „unius rei causâ hucusque ut Clarissâ „fierem distuli, quò scilicet intereâ „experirer, an in meo præsentî statu „viduitatis, magis essem solitaria, „atque ab hominum commercio a- „liena, quàm in Cœnobitica vita. „Hac præterlapsâ nocte, istud iptum „interioribus externisq; in sensibus „usque ad eò me anxiam reddidit, ut „prorsus addubitem, an in mortis „meæ hora simile quid sim perpe- „sura. Sic planè sentio, me in mea „exarata clarè ac liquidò Epistolâ, „non aliud quàm nudam veritatem „perscripsisse. Vocationem ad Di- „scalceatas nunquam habui, nisi cir- „ca undecimum ætatis annum, mo- „ta humanitate ac benevolentia, „quam S. Mater nostra Theresia & „Sacra illa Virgines mihi exhibue- „runt, veluti educaræ apud se filia; „sed hæc vocatio statim evanuit. al- „tera verò ad Clarissas constanter „perduravit. Plus minusve indicare „hisce nolui. Quando dicebam vel- „le me Discalceatam fieri, hoc asse- „vero, nulla ex vocatione factum, „sed quia Patres dicebant debere „me talem fieri, videbaturque mihi, „non posse me debitâ gratitudinî „pro acceptis ab eisdem beneficiis, „sacris institutionibus ac doctrinis „satisfacere meliùs, quàm intrando „S. eorum Ordinem: & si per supe- „riores licuisset, ego jam ad eas in- „gressa fuisset, non tamen propriâ „sponte. Neque aliter se res circa „Discalceatas habet. Quod etiam „utrumque Ordinem attinet, ipsam

Hh 3 „veri-

Qui omnes de-
curre
debe
eam Cla-
rissam
fieri.

Joanna
Epistola
ad D. Ar-
chi-Ep-
de statu
sua voca-
tionis.

ebi-
con
cipu
s car
at de
atque

„veritatem loquor, veluti si jam
 „mihi esset moriendum. Quod au-
 „tem experior dum nunc domi meæ
 „maneo, est tantum modò, quòd ab
 „omni humano consortio elongata
 „sum, talique modo magnos favores
 „sum consecuta. Cum igitur ego
 „me totam in manus Rever. D.
 „Vræ tradiderim, provoluta nunc
 „ad pedes ejus humi strata oro, nè me
 „in hac necessitate deserat, sed tan-
 „quã fidelis Pastor ac Tutor meus,
 „omnia ad utilitatem salutemque
 „meam dirigere dignetur.

Hodie die Martis

Joanna de JESU MARIA.

Simul ac D. Archi-Episcopus
 hanc perlegit Epistolam, suam circa
 hoc mentem ad modum sequentem
 declaravit.

*Ultimata
 Archi-
 Epi. de
 vocatio-
 ne Joannæ
 senten-
 tia.*

„Perlegi propria manu exara-
 „tam Joannæ Rodriguez à JESU
 „MARIA ac 14. Aprilis mihi red-
 „ditam Epistolam, cujus copia hisce
 „adjuncta est. Ex verbis illius, mo-
 „tivis & causis, quas omni sincerita-
 „te affert, satis cognoscere possum,
 „sponte propria liberâque volunta-
 „te illam declarationem hanc per-
 „scripsisse. Possum inquam cogno-
 „scere, quoniam ego veluti ejus Pa-
 „ter, Nutritivus ac Præsul interioris
 „exteriorisque statûs illius à longo
 „tempore singularem habeo noti-
 „tiam, quam in rebus cunctis jure ac
 „merito summè laudare debeo, ipse
 „verò pudore suffundor, in confide-
 „ratione magnarum ejus virtutum
 „atque perfectionis, meâ verò im-
 „prædicta Sor. Joanna suæ vocatio-
 „nis causâ, quæ forte adhuc in utro-

„que foro disceptari posset, ultimam
 „disfinitoriâque sententiam à me
 „tanquam Superiore suo ac Pastore
 „expectat, eidemque sententiæ in
 „omnibus parere est parata, virtute
 „Archi-Episcopalis meæ jurisdic-
 „tionis, legitimam æquâque pe-
 „titionem ejus spernere aut repu-
 „diare non potui. Hæc igitur circa
 „id est mentis meæ declaratio, quòd
 „Sor. Joannæ à JESU MARIA ad
 „Ordinem S. Claræ vocatio, quæ à
 „sæto ac dimidio ejus ætatis anno ju-
 „giter perseveravit, sit constans ve-
 „ràque Divina vocatio. Ab eo sèc-
 „qui septimo anno ad hoc usque
 „tempus Seraphicus P. S. Franciscus
 „semper illi summâ fidelitate ad-
 „fuit velut Cœlestis Pater, Curator
 „& Pedagógus à DEO destinatus,
 „ad instituendam in Spiritu Divino
 „filiam suam Joannam, prout in hac
 „adjuncta copia ipsamet confiterur,
 „mihi quæ specialiter de hac institu-
 „tione conlat ex eo, quod eo tem-
 „pore, quo præ infirmitate scribere
 „non potuit, egomet scriptis con-
 „signavi. Declaro itaque ac decer-
 „no sæpeditam Sor. Joannam, jam
 „antehac vocationis hujus satis ca-
 „pacem exitisse, nunc verò posse il-
 „lam pro suæ voluntatis arbitrio
 „eandem sequi ac exequi. Declaro
 „præterea etiam istud; nihil huic
 „vocationis executioni asserre im-
 „pedimenti productam hucusque
 „dilationem eam in effectum dedu-
 „cendi, cum nimirum collocutio il-
 „li tam sit adversa, timueritque ne
 „Stygius hostis in Monasterio eam
 „cum hominibus conversantem va-
 „nâ gloriâ impeteret, cum tamen
 „sua

„sua domi, in Sacrario suo liceret
 „solitaria ab omni humano com-
 „mercio se junctæ degere, occasio-
 „nemque inanis gloriationis effuge-
 „re. Et quidem extra controver-
 „siam esto uti & ipsamet in quiete
 „agnoscit, quod hucusque in quiete
 „solitudinis ac voluntaria cum Deo
 „collectione unionæque vixerit, &
 „ab ejus Majestate speciales favo-
 „res in ea solitudine fuerit consecu-
 „ta, dum videlicet Sanctis salutari-
 „busque R. R. P. P. Discealceatorum
 „præceptis eruditur, quod illa etiam
 „summâ gratitudine semper reco-
 „gnosceret. Attamen iam dictus vanæ
 „gloriæ metus amorque solitudinis,
 „veram ejus vocationem ad S. Cla-
 „stræ Ordinem impedire nequeunt,
 „considerando, quod ea nunc in sa-
 „culo suâ propriam sequatur volun-
 „tatem, in Cœnobio verò per ejus-
 „dem mortificationem & salutare
 „obediendi studium, illi omnia ad
 „majorem sint conductura perfe-
 „ctionem. Ego sane ipse magnam
 „hâc in re considerationem habere
 „possem, ob ingentem fructum,
 „quem ex sancta ejus consuetudine
 „hactenus percepi, & adhucdum
 „percipio, optandum inquam mihi
 „esset, ut ea in præsentis suo statu
 „permaneat, verum quia vocatio-
 „nis hujus executione gloria DEI
 „majus augmentum sumit, plus
 „quàm æquum justumque censeo,
 „ut ego ista declaratione, ne in mi-
 „nimo propriæ utilitatis rationem
 „habeam, idque tantò magis, quan-
 „tò ego jam ab aliquanto tempore
 „tanquam indignus Sacerdos, rem-
 „issam DEO in Sacrosanctis Sacri-

„ficiis commendavi, atque in eum
 „finem haud intermisi perquam
 „gratas sæpè memoratæ Sor. Joannæ
 „preces, & complurium aliorum
 „Religiosorum utriusque sexûs im-
 „plorare atque expetere. Ad hæc
 „ea super re cum pluribus doctrina
 „pietateque præstantibus & impar-
 „tialibus personis ante consilium
 „meum, ita ut rebus sic constitutis, ego
 „etiamnum optatâ tam interius
 „quàm exterius quiete gaudeam.
 „Ceterum unica peramica mea
 „instansque petitio est, attendendo,
 „quod ego Joannam semper uti spi-
 „ritualeni filiam impensè dilexe-
 „rim, & magnificerim, atque ipsa
 „me vicissim, ut Prælatum suum
 „amârit atque reverita fuerit, ne sub
 „obedientia Claustralium Superio-
 „rum suorum constituta, intermit-
 „tat pro illuminatione suæ sancti-
 „tatis summi Pontificis, qui Caput
 „est Ecclesiæ Catholicæ Divinum
 „Numen fideliter deprecari, prout
 „summè memorata sanctitas ei-
 „dem, ut obedienti oviculæ specia-
 „li affectu injunxit. Velit quoque
 „demortui Regis ac Domini mei
 „Philippi III. animam meminisse, o-
 „rare insuper pro salutari faustoque
 „regimine D. N. ac Regis Philippi
 „IV. ut nimirum DEUS Regiam
 „suam Majestatem in medio ma-
 „gnorum multipliciterque immi-
 „nentium periculorum, diverso-
 „rumque Catholicæ hujus Coronæ
 „hostium, interius exteriusque cor-
 „roborare, illuminare, notitiâque
 „impartiri velit, quid in plurimis
 „magnique ponderis rebus ac ne-
 „gotiis agendum sit aut omitten-
 „dum:

„dum : prout mihi jam ante perpe-
 „ctum est, continuatis ejus precibus
 „Divinam Majestatem Regnum hoc
 „nostrum in diversis periculis ac ne-
 „cessitatibus magnâ felicitate pro-
 „speritateque beasse. Postremo pe-
 „to Sor. Joanna, velit mihi etiam
 „lumen Cœleste gratiamque obtine-
 „re, ad pascendas oviculas meas,
 „prout salus cujusque requirit, ro-
 „goque intuitu propensi mei in se a-
 „nimi, quem nunquam non ei ope-
 „re ac facto demonstravi, nè mei
 „nunquam oblivio eam subeat. Præ-
 „cipio etiam hisce, quanquam id ne-
 „cessarium non sit, Sor. Joannæ ve-
 „lit RR. PP. Discalceatos, pro Pa-
 „tribus ac benefactoribus habere ac
 „venerari, in tantum quantum de-
 „sunt meriti, & deinceps merebun-
 „tur. Rogo item prudentiâ doctri-
 „næque conspicuos PP. rigidioris
 „observantiæ S. Francisci, & pecu-
 „liariter Præsides eorum ac supe-
 „riores, ut hanc meam petitionem
 „Sor. Joannæ præcipiant, & cū RR.
 „PP. Discalceatis totam hætenus
 „fraternam communionem & ami-
 „citiâ constantem conservent, pro-
 „ut ea etiam cum R. P. Petro à Ma-
 „tre DEI semper eisdem interces-
 „sit. Universas pariter sacras Vir-
 „gines D. Claræ Moniales amanter,
 „per charitatem, quam eis omni
 „tempore demonstravi obtestor,
 „velint unâ cum Sor. Joanna ad
 „promovendam salutem meam
 „DEO me fidelissimè commenda-
 „re, ut tandem æternæ remunera-
 „tionis præmia consequi merear,
 „juxta temporalem felicitatem
 „meam & gaudium, quo affluo ob

„id, quod eo tempore indignus Præ-
 „sul vivam, quo illa filiam spiritua-
 „lem nanciscunur, qua honori,
 „prosperitati & amplitudini S. ea-
 „rum Ordinis ex asse est dedita. Eâ
 „denique vivo spe, & confido de
 „Majestate Divina, eventura sicut
 „voveo ac opto omnia, nimirum
 „Sor. Joannam à JESU MARIA,
 „in S. Claræ Ordine de virtute in
 „virtutem progressuram, & ad con-
 „summatam perfectionem grada-
 „tim conscensuram. DEUS hæc o-
 „mnia juxta ardens animi mei de-
 „siderium velit benignissimè largi-
 „ri. Burgos 17. Aprilis Anno 1626.

Archi-Episcopus Burgenlis.

Ex hac declaratione eximius
 sublimisque spiritus Rever. Principis
 ac D. Ferdinandi de Azevedo facile
 cognosci potest. Abiit is deinceps
 ad Sor. Joannam eidemque suam de-
 clarationem perlegit non sine inti-
 ma colliquefcentis animi teneritu-
 dine; Joanna verò precidit ante pe-
 des ejus gratitudinè animi sui multis
 calentibusque lacrymis contestans ro-
 ganque; porro vellet Rmus Præsul in-
 gentem istam in se collatam gratiâ
 continuè exequi eamque absque mora
 in Cœnobium S. Claræ deduci cura-
 re: at ille respondit, serò jam sextâ-
 que horam vespertinâ esse, postridie
 manè velle se ad eam venire, confes-
 sionem excipere, sacrum celebrare,
 sacrâ Communionem reficere, Missâque
 dictâ ad S. Claram ducere. His ei va-
 ledixit, & Sponsa Christi Joanna, Di-
 vinæ Majestati gratias egit, orans ut
 dudum optata dies festinato cursu ad-
 properaret, quæ secuturis omnibus fe-
 licitatis suæ diebus initiū datura esset.

CAPUT

*Ex huius
humilitas.*

quàm tamen in sella consideret, humilis Christi Sponsa ad pedes Præsulis sui accidit, magnâque demissione atque uberrimis lacrymis veniam orabat, quòd tam malè, tamque tenui cum profectu sacris ejus doctrinis usa fuerit: agebat quoque Reverendissimo pro tam multiplicibus magnisque in se collatis beneficiis humillimas gratias, ad extremum benedictionem ejus exposcens. Non poterat coram populo gravitatem suam tueri D. Archi-Præsul. Naturalis affectus cor ei emollivit, temperare sibi à lacrymis prorsus non valenti. Levavit ergo filiam suam à terra, & ad sellam gestatoriam deduxit, portabaturque Joanna in maximo vulgi concursu & comitatu ad Clarissas.

Priusquam sacro vestiretur habitu, D. Archi-Episc. Sacrum Missæ peregit Sacrificium, Sponsæque Christi Sanctissimam Eucharistiam imperiit. Illa verò orabat Sponsum suum vehementi ardore, vellet ei gratiam viresque donare, in sua Divina ad statum Religiosum vocatione, communem cum suis Consortibus vitam ducendi, neque in ullo singularitati velicandæ, aut indulgendæ. Domine, agebat illa, præstantissimæ istæ tibi desponsæ Virgines, nullâ indignitatis meæ ratione habitâ me suscipiunt, solius tui amoris gratiâ. Equumne aut ædificator um sit, ut illæ mihi sint à servitiis, quæ digna non sum, earum vestigia libare osculis? Nèquaquam, Domine, bonâ tua veniâ id fieri omnino nefas est. Aut vera ego Monialis sum oportet, aut nul-

la. Unum necesse est fiat è duobus: aut mihi tu valetudinem viresque tribue, aut ne sinas me statui Religioso initiari eumque ordiri. Nullâ prorsus ratione convenit, ut in Religiosa communitate inter universas Conventuales, illa singulari rem ducat vitam, quæ ne vel unearum æquiparanda est. Quam effica hæc Oratio, quàmque accepta Divino Sponso fuerit brevi videbimus. Missâ peractâ gratiarumque actione perolutâ iterum Sponsa Christi in sella confedit, comitantibusque Religiosorum ac secularium quamplurimis, ad Clausuræ portam Claustræ Virginei deportabatur, ubi Sacræ Virgines in duos divisæ Choros congregatæ fuerant. Antequam initium dateretur huic gloriosæ investitioni, Secretarius Reverendissimi præmemoratum Archi-Episcopalem declarationem summa cum veneratione perlegit, quæ etiam singularianimi affectu ab utriusque sexûs Religiosis audiebatur cum unanimi sponione, se in omnibus, ut petitur, prædictam declarationem exequenturos, ac Reverendissimam Dominationem suam jugiter in precibus DEO commendaturos. Post postulabat Sor. Joanna S. Ordinis habitum, his aut similibus verbis. Meæ dilectæ Virgines, en hic advenit inter omnes Creaturas vilissima, quæque minimo sit usus, attamen fiducia infinitæ DEI, misericordiæ, eximæque Charitatis Reverentiarum Vestrarum eadem obtestor, per amorem D. N. JESU Christi, ejusque Sanctissimæ Matris, S. P. N. Francisci, &

21 & Sanctæ Matris nostræ Claræ,
 22 velint complacere sibi, ut me Sa-
 23 cro suo habitu donent, inque suam
 24 Sanctam Societatem recipiant, quò
 25 nimirum tantò melius DEO ser-
 26 vire, salutemque meam operati va-
 27 leam. His dictis manu ejus pre-
 28 hensâ D. Archi-Episcopus clarâ
 29 voce ait: Vos Virgines hic habe-
 30 tis Sor. Joannam Rodriguez à
 31 J E S U M A R I A, senem,
 32 infirmam, claudam atque inopem
 33 faminam ut ipsæ videris. Si eam in
 34 hoc statu sine dote aliisq; fieri soli-
 35 tis sumptibus ac expensis recipere
 36 vultis, apud vos permanebit, si
 37 verò eam habere non vultis, iterum
 38 ego eam lætitiâ majore recipiam.
 39 Siquidem benignissimo D E O
 40 est notum, quanto mihi dolori
 41 sit ista separatio. Ad hæc Sacræ
 42 Virgines unanimiter clarâ voce re-
 43 sponderunt: Etiam. Nos volu-
 44 mus cupimusque senem, infir-
 45 mam, claudam & inopem Matrem
 46 Joannam, & esto adhuc tanto esset
 47 infirmior, eam tamen absque dote
 48 ac ullis impensis reciperemus, ob-
 49 obligantes nos ei de omnibus ne-
 50 cessariis prospecturas.

Qui adamantis pretium ac virtu-
 tem ignorat, etiam is non magni
 eum faciet. At prudens ille pericul-
 que Christo testante negotiator, pro
 una pretiosa margarita dedit omnia
 sua. Prudentes istâ Clarissæ agno-
 vèrè virtutem ac Pretium Margari-
 tæ, quam invenerunt. Dederunt
 ergo lubentes pro thesauro isto cun-
 ctâ quæ habuerunt. Bono isto Sacra-
 rum Virginum accepto responso, ad

mandatum Reverendissimi Archi-
 Antistitis Sor. Joanna ad Clausuræ
 januam in sella fuit deportata. D.
 verò Archi-Episcopus eam manu
 prehensam tradidit Abbatissæ. Ea-
 dem porò cum tribus aliis Virgini-
 bus Joannam suscepit brachiisque
 amanter amplexata fuit. Ad ejus in-
 gressum cunctæ Sorores hymnum
 Ambrosianum Te DEUM Laudamus
 concinebāt, deducebantq; Neo-
 Sponsam, supplicantium ritu proce-
 dentes ad inferiorem Chorum. D.
 verò Archi-Episcopus cum reliquo
 vulgo interea ad cratem templi con-
 cessère, Processionis illuc adventum
 expectantes.

Priusquam tamen Processionem
 istam finiamus, age Venerabilem
 Sponsam nostram tantisper contem-
 plumur, qualiter videlicet singulari
 Omnipotentis dilectionisque Spon-
 si sui virtute ac operatione confor-
 tata auctaque sit viribus, ad exeun-
 dum obviam ei admirabiliter. Erat *Joanna*
 Joanna, ut vidimus ante suum in- *clauda &*
 troitum in Claustrum clauda & de- *infirmia*
 bilis, nec præ virium infirmitate pe- *subito in*
 dibus valebat consistere, unumve *Monasteriis*
 passum sine sustentaculo procedere, *ingressu sa-*
 verum simul ac eam Abbatissa ma- *na efficitur.*
 nu tenuit, sana effecta est, plantæ
 ejus ac bases ita solidatæ roboratæ-
 que fuere, ut in Processione adeò
 alacris, erecta fortique fixo incede-
 ret vestigio, velut florida quæpiam
 juventute filia. Archi-Episcopi fa-
 muli, qui primi ad cratem adve-
 nère, ut Sponsam Christi tam va-
 lenter sine ullius adminiculo pe-
 dibus | gradientem conspexere,

*Et in pro-
cessione sine
ullius opẽ
firmo vesti-
gio gradi-
tur.*

continuò miraculum illud Domino suo cum admiratione indicant, accedentque ille pari modo spectabat tam admirabile opus Excelsi. Tum locum reliquo etiam circumstanti vulgo cessit oculis id arbitrandi. Dum sic itaque cuncti Joannam pedibus tam firmam tamque valentem ac sanam conspiciunt, ad referendas Omnipotentis DEO, qui mirabilis est in Sanctis suis, gratias permovebantur. Advenit interea supplicantium Virginum processio in Chorum, in cuius medio spectabatur Joannæ habitus, super elegans peristroma positus, proximeque ad tapetem sella stabat Sacrae Antistitæ parata. Ubi ergo procedentium cum solito concentu ac precibus Virginum supplicatio finem accepit, D. Archi-Episcopus in apparata sibi sella confedit, itemque PP. Strictioris Observantiæ ejusdem Ord. S. Francisci. Similiter D. Abbatissa suam quoque sellam occupavit, aliæque Virgines suo quæque loco atque ordine confedere. Post hæc advenit Sor. Joanna à JESU MARIA ad celebrandas cum dilecto Sponso suo nuptias: tum in genua ante Abbatissam provoluta, iteratò summâ devotione animique demissione petebat Religios. S. Claræ veste indui, & postquam petitioni ejus Antistita benevolò animo, verbisque affabilibus assensum peramanter præbuisset, consueta sua indumenta Christi Sponsa deposuit: Virgines verò sacrae accedunt ad eam sacro habitu Ordinis, pariterque Christo Sponso suo induendam, quò videlicet munda hæc oblatio in ara DEI flagrantissimo amoris incendio in perpetuum ardens, ab animæ vita

*Sacro tan-
dem habitu
conversit.*

ad usque corporis cinerem rota cremaretur. Præcipua tamen induitionis hujus celebritas, non in exteriori ac visibili rerum actu, sed in magnifica & perquam solenni Sanctorum festivitate pompæque constitit. Tota cœlitum curia ad celebrem hanc S. Indumenti susceptionem modico in templi ejus circuitu comparuit. Virgineo Clarissarum Choro junxerunt sese novem Angelorum Chori, erantque insimul Genii Cœlestes cum terrestribus Angelis id est Virginum caterva adunari, atque jam in decem Choros distincti. Medium Christus D. tenuit, excelso in solio residens. Ponè ad ejus dexteram aderat Regina Cœlorum Divino ac Cœlesti lumine coruscans. Ad latus alterum apparuit S. Franciscus cum sexûs masculini Sancti. D. verò Dominicus, cū alterius seu feminei sexûs Sancti à parte Cœli Reginae astiterat. O verè Divina ac Cœlestis visio. Sancta Mater nostra Clara in præsentium omnium conspectu atque oculis Sacri Ord. veste Sponsam Christi Joannam induit. Gloriosa Catharina de Senis cum S. Matre Teresia ceu spirituales Matres in hac regeneratione nostræ Sor. Joannæ à JESU MARIA adlitterant. Igitur postquam sacra jam veste amicta, sacroque pariter flammæ velata fuit, prehensâ manibus Christi neo-sponsâ, D. P. Franciscus ac S. Mater Clara eandem ad Christum D. deduxerunt dicentes: Altissime, ac potentissime omnium Domine, en hæc Divinæ tuæ Majestati hanc, quam nostram tradimus, ut tibi tanquam fidelis Ancilla famuletur, quam ad Divinos Sanctissimosque pedes, tuos

*Maxima
cum totius
Curia Cœ-
lestis pom-
pæ & cele-
britate.*

„ tuos benedictionem tuam SS. ex-
 „ peccat. Christus porro D. primò illi
 „ benedictionem suam impertit,
 „ eamque peramanter ac blandissimè
 „ contuitus ait. Nunc ego eam in do-
 „ mo mea habeo, quam inibi uti dile-
 „ ctam Sponsam tueri volo. A pedi-
 „ bus Divini Regis accessere ad pedes
 Regiæ Matris, cum jam dicta petiti-
 one; Regina autem Cœli & Mater
 misericordiæ similiter ei bene peccata
 est, spondens Matrem se illi fore, at-
 que ut filiam defensionem servatu-
 ramque. Tum verò adduxerunt Jo-
 annam ad reliquos etiam Sanctos,
 omnesque benedixerunt, brachiisque
 amantissimè sunt complexi. Postre-
 mò S. Mater nostra Clara ait ad D.
 Tereciam, Pergratum mihi fuerit, ut
 bonâ Christi D. N. veniâ, hæc filia
 mea etiam tua sit, bonisque tuis insti-
 tutionibus ac præceptis erudiatur ac
 manuducatur, hoc ipsum etiam S.
 Catharinæ Senensi dicens. Post hæc
 utraque Sancta Sorori Joannæ bene
 precata est, eamque amantissimè sunt
 complexæ. Inter hæc verò suavissima
 symphonia cœlestique Musica in-
 tonuit. Atque ad hunc modum celebris
 hæc sacri habitus susceptio finem ac-
 cepit, Joannæque die hæc festâ à
 Cœli Civibus pariter ac terræ in-
 quilinis, sacro indumento est convestita.

Hisce actis advenere etiam cunctæ
 Sacræ Virgines, ad novam Sponsam
 juxta Ordinis ritum amplexandam,
 continuoque Sor. Joanna ad D. Ar-
 chi Episcopum ab Abbatissa est de-
 ducta, ad consequendam ejus bene-
 dictionem. Excepit eam Sacer Archi-
 chi Præsul tumidâ liquefcentis animi
 teneritudine, suâque illam benedi-

ctione donavit, spiritali gaudio ac ex-
 ultatione plenus. Porro ut miracu-
 lum illud palam esset omnibus, nimi-
 rum quòd Joanna subito ac prorsus
 inexpectatò sana erectaque incede-
 ret, quæ paulò antè clauda virumque
 impos intro delata fuerat, præcepit
 Neo-Sponsæ Reverendissimus Præ-
 sul, ut in omnium præsentium con-
 spectu per Chorum deambulet. Sor.
 Joannæ sine mora præcipienti morem
 gessit, & Chorum sursum deorsum-
 que ambulatione emensa fuit. Abba-
 tissa verò, quæ non sanctitate modò,
 sed prudentiâ etiam eximiè prædita
 erat ad investitam recens Sponsam
 ait: Mater Joanna nôsti equidem,
 quòd claudus ille, quem D. Petrus fe-
 cit sanum, cum Apostolis templum
 introierit, ambulans & exiliens &
 laudans DEUM, (Act. 3. v. 8.) Ve-
 nerabilitas tua clauda & impotens ad
 nos ingressa est, Cœlestis verò Spon-
 sus te subito sanam atque ambulan-
 tem effecit. Age igitur, & ad sum-
 mam ejus gloriam, Religiosam Cho-
 ream saltatiunculamque facito; exili,
 & lauda DEUM, simulque cuncti
 confederunt. Et quoniam in hoc Sa-
 cro Cœnobio nunquam peritæ Mu-
 sices defuere Musæ, una earum Che-
 lym plethro mulcere, altera Cytharam
 pulsare orsa est, Juniores verò Soro-
 res Neo-Sponsam ad saltationem
 trahebant. Sponsa verò Joanna sine
 scrupulo cum eis tam alacriter, tam
 decorè saltavit, ut nemo non obstu-
 pesceret. Postquam igitur festiva hæc
 induitio hisce actis finem accepit, D.
 Archi Episcopus spiritali filiæ suæ &
 omnibus unâ Sanctimonialibus, cum
 honorifica propensi animi significa-
 catione

*Saltatione
 Religiosâ
 patrarium
 in semira-
 culum Jo-
 annæ con-
 firmat.*

tionem valedixit, Patremque Guardianum cum præceptis Conventus Patribus secum ad mensam suam duxit, mansitque deinceps Præsul Reverendissimus, erga S. P. N. Franciscum adeò devotus ac propensus, ut postmodum etiam tanquam filius ejus S. Ordinem amplecteretur, uti suo loco memorabimus, Moniales verò etiam ad refectorem capiendam abière. Atque hic rursus novum in Sponsa sua miraculum operatus est DEUS. Multi jam præterierant anni, ex quo Sor. Joanna nihil alimenti capere, edereve quidquam potuit, quippe quæ cibos omnes mox egereret, idque cum lethali quodam angore ac tremore. At verò hæc suâ indumenti Religiosi susceptionis die ad mandatum Abbatissæ, cum ea ex una lance prandium sumpsit, omniaque citra nocumentum edebat. Hunc ergo ad modum talique miraculo Joannæ suæ DEUS ar-

Novum iterum in ea DEUS patrat miraculum.

dentem orationem exaudivit, ut scilicet ei sanitatem viresque donare vellet Dominus, quò in omnibus communitati sese accommodaret. Hic ille est felix faustusque introitus, atque admirabilis vocatio Sor. Joannæ à JESU MARIA ad cineres coloris Cælum, Nobilem Religiosumque Parthenonem D. Claræ. Vidit in Apocalypsi sua S. Joannes (Apo. 6. v. 12.) solem, veluti sacco cilicino vestitum. In hoc S. Claræ Cælo videntur clarè lucidèque fulgentes stellæ grossis amictæ saccis. Nihil apud DEUM est impossibile, qui ex mortificatione hominis, decus ei atque ornamentum conficere potest. In stellerum istud Cælum, ingressa est Sor. Joanna à JESU MARIA manè 16. Aprilis. Anno 1626. ut in hoc esset Cælo veluti stella prima magnitudinis, aut verius Sol iter Astræ.

LIBRI TERTII FINIS.

LIBER